



BONA PAU

PAU
COMUNA

Nº. 588 - Any L - MONTUÏRI - FEBRER - 2002



**La celebració de
les noces d'or,
manifestació de
reconeixement,
alegria i
empenta**

●
**Poble,
Parròquia,
Ajuntament i
Govern
recolzaren els
actes**

BREUS

Gràcies

La celebració del mig segle d'existència de **Bona Pau** obliga a dedicar les primeres lletres d'aquest número a agrair tot el suport i les felicitacions rebudes amb motiu de tan excepcional commemoració: poble, autoritats locals i autonòmiques, diaris i fins i tot televisió... tot ens insta a afanyar-nos, a continuar i a millorar tant com ens sia possible.

La II Fira del caça, a Montuïri

Organitzat per la Conselleria de Medi Ambient del Govern Balear, el proper 24 de febrer se celebrarà a Montuïri la *II Fira el Caça*, una diada a la qual es mostrarà tota casta de modalitats de caça i de la que n'estan pendents la majoria de caçadors de la vila. La I tenqué lloc l'any passat a Sineu.

Un ciclomotor per a la policia municipal

A fi de millorar les actuacions de la policia local i per al seu ús, dia 4 de gener fou entregat un ciclomotor a l'Ajuntament de Montuïri. En total se n'entregaren 16, els quals havien estat adquirits pel Govern Balear.

Oblit

El mes passat i dins "Els 10 esdeveniments de més relleu de 2001" oblidarem el de l'estrena de la lletra de l'himne de Montuïri, dia 25 de novembre, de la qual n'és autor Pere Orpí. En demanam disculpes.

BONA PAU Montuïri

Director: Onofre Arbona Miralles
Redactors i col·laboradors:

Joan Miralles i Monserrat, Catalina Sastre Pericàs, Mateu Rigo Bonet, Guillem Mas Miralles, Miquel Martorell Arbona, Antoni Mateu Socias, Melcior Nicolau Jaume, Catalina Barceló Mayol, Josep Oliver Verd, Rafel Pons Mairata, Felip Munar i Munar, Gabriel Camps Ferrer i Miquel Mascaró Crespi.

Administració: Martí Ferrer Sampol
C/ Es Pujol, 5 - 07230 Montuïri - Tlf. 64 66 93

Imprimeix: Tirrena, S.A. Manacor

Depòsit legal: PM 133 - 1958

Nota: Les opinions aparegudes en els articles firmats, sols són atribuïbles als seus autors.

Correu electrònic: oabonapau@terra.es



Nins i nines anaven ben satisfets damunt carrosses a la cavalcada de Sant Antoni

Núm. 4 de "Quaderns Montuïrers"

Amb aquest exemplar de Bona Pau els nostres lectors rebran el 4t volum de la col·lecció "Quaderns Montuïrers", el qual conté íntegra la lliçó magistral que va pronunciar el pare Antoni Martorell i Miralles amb motiu de la seva investidura com a Doctor Honoris Causa de la Universitat de les Illes Balears, a l'església de Montuïri. Volum que ha estat patrocinat per l'Associació de Persones Majors.

Creixen els veïns empadronats

Sí, per una part, a la vila es produeixen més defuncions que naixements, per altra, el creixement pel que fa al nombre d'empadronats és un fet evident; fenomen que s'ha d'atribuir a persones que d'altres indrets fixen a Montuïri la seva residència. Aquest és l'estat dels darrers 14 anys en referència a dia primer de gener:

1988	2.163 hab.	1996	2.190 hab.
1990	2.102 "	1998	2.232 "
1992	2.115 "	2000	2.317 "
1994	2.192 "	2002	2.577 "

Aquesta revista ha rebut el suport de



GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

Direcció General de Política Lingüística

ES GRAONS

Reconeixement

Les nombroses mostres de reconeixement rebudes amb moriu de la celebració dels 50 anys de Bona Pau són una mostra palesa de la valoració de la tasca de mig segle de sortir al carrer. Una estimació molt significativa que afalaga els qui en són responsables.



Befa

Les freqüents queixes i mostres de desaprovació en la no observança dels senyals de tràfic en un bon nombre de carrers de la vila dificulta la fluïdesa en la circulació que l'Ajuntament preté imposar i la seguretat que la gent del poble desitja quan transita pels carrers. S'hauria d'obligar a una observança rigorosa, ja que així sembla que certs conductors fan befa de l'autoritat i dels desemparats veïns.

En el cinquantè aniversari

Recordança i agraïment

(Extret del discurs pronunciat el dia commemoratiu de les *noces d'or*)

Han passat molts coses, molts d'esdeveniments, molts de successos, molts de canvis de tota mena que han incidit directament damunt el nostre poble des d'aquell 27 de gener de 1952 —ara fa exactament 50 anys— en què en aquesta mateixa església uns nins —que ara possiblement no se'n recorden—, els quals avui, els qui són vius, ja tenen més de 60 anys, repartien una petita octaveta amb el títol de **Bona Pau**, la qual, possiblement, passà desapercebuda per la majoria dels qui la reberen: com si d'una estampeta més es tractàs.

Ara bé, editar una revista pròpia per a aquells temps que corríem no és féu realitat fins a l'any següent. Com a primera mesura ampliàrem l'extensió de **Bona Pau** i començàrem a difondre-la per tota la vila. I aquí vengué la primera dificultat: la censura estatal se n'adonà —pensem que érem en temps de dictadura i les seqüeles de la guerra civil, com hem dit, eren fresques— i vàrem haver de legalitzar-la com si d'un gran diari es tractàs, com per exemple *La Vanguardia*. Però no ens acoquinàrem. Férem les gestions oportunes, redactàrem els documents escaients, acudírem a Madrid, estenguérem una instància dirigida al Ministeri d'Informació i Turisme (en aquell temps encapçalat pel Sr. Fraga), abonàrem les tasses... i amb data 19 d'octubre de 1953 rebíem l'autorització de la Direcció General de Premsa del Ministeri d'Informació i Turisme, la qual suposava el reconeixement i el vist i plau oficial. Des de 1953 fins que vengué la democràcia, abans de la sortida de cada número (com feia tota la premsa escrita) havia de passar per la censura oficial.

És normal, per tant, que el context i la línia ideològica dels primers 25 anys de **Bona Pau** seguissin l'única correntia del temps que aleshores es vivia, si bé en el caire religiós es poden diferenciar clarament dos períodes: el d'abans i el de després del Concili Vaticà II celebrat entre 1962 i 1965. I posteriorment, en el social,

també cal distingir el temps de la dictadura (fins a 1975) i els anys successius, de democràcia.

Es podria dir que Montuïri i **Bona Pau** han anat lligats sempre de la mà en el transcurs d'aquest mig segle de marinatge, de tal manera que tant de la revista com del poble se'n poden esbrinar perfectament tres etapes ben diferenciades que podríem titllar com *infantesa, adolescència i joventut i maduresa*: o sia el normal creixement de qualsevol ser.

En el transcurs d'aquells primers 28 anys (1952-1980), que coincideixen en el temps de dictadura i abans de Concili Vaticà II, encara no havíem arribat a la maduresa, les pàgines endemés no reflectien una segura empremta. El canvi decisiu fou el gener de 1981 quan passàrem a l'actual format, si bé mai no s'han perdut les característiques fonamentals que sempre han presidit el contingut de **Bona Pau**.

En el transcurs d'aquestes dues darreres dècades no hem tengut contradiccions per motius esportius, educatius, socials o religiosos; sí per motius polítics, i el qui vos parla pot assegurar que sempre ha hagut de nedar en mig de dues aigües per tal de mantenir **Bona Pau** objectivament imparcial; encara que aquesta afirmació, malgrat tot, no és acceptada per tothom. Si ens hem escorat no ha estat amb mala intenció.

Com exemple d'aquest desapassionadament vull que quedi palès que quan commemoràvem el 40 anys, com també quan editàrem el número 500, convidàrem representants polítics, com igualment ho hem fet ara, amb motiu de les noccs d'or, independent de les seva ideologia, ho hem fet atenent només a la seva representativitat.

El fet d'haver arribat a una fita tan significativa no ha estat una tasca fàcil ni tampoc una feina d'una sola persona. Hem hagut de ser bastants els qui hi hem acostat l'espatlla i hi hem vessat les nostres quimeres per espai

de molt de temps. Ho hem fet, però, amb il·lusió i desinteressadament, tot considerant que l'esforç que hi hem aportat haurà servit de qualche cosa en bé de la informació, cultura i història del nostre poble. I encara que sols haguéssim posat de relleu els fets de cada dia, els que conformen la vida montuïrera, ja consideràriem justificada la nostra tasca.

Però, com tothom haurà pogut comprovar, **Bona Pau** ha estat i és qualche cosa més, sobretot en aquesta darrera etapa en què ens hem pogut estendre amb els mitjans dels quals venim disposant, sobretot persones sacrificades i recursos econòmics (això ha fet que no hi hagués dèficit) i pràcticament tot un poble que ens recolza, encoratja i anima a seguir endavant, a no aturar-nos amb motiu de la celebració de les noccs d'or. Les nombroses mostres d'afecte i d'aprovaçió que hem rebut tant de Montuïri com d'altres indrets i de persones poc o molt significatives, tant per escrit com de paraula, confirmen la justificació de la nostra tasca.

És per això que amb motiu d'haver complert els 50 anys és de justícia considerar l'esforç i interès dels 9 rectors que durant aquests deu lustres han regit la nostra parròquia. Com també valorar el treball desinteressat de les repartidores, administració i col·laboradors que per espai d'anys han participat i participen en les tasques literàries, a tots els vull retre un homenatge.

I com no, a la Parròquia, propietària de la capçalera. I, per altra part, als lectors i subscriptors, ja que sense ells no tendria raó de ser una publicació. I als anunciants i a tots els qui econòmicament vénen col·laborant, sense oblidar el mateix Ajuntament, el Consell de Mallorca, la Conselleria d'Educació i Cultura, el Govern Balear... A tots els agraïm haver arribat a les noccs d'or.

A tots, moltes gràcies.

ONOFRE ARBONA

Les bones armes dels glosadors (I)

Una de les més altes capacitats que té la persona humana és la paraula, moltes vegades acompanyada de gesticulacions, de moviments o de mirades que complementen el valor i el sentit de les paraules. Els glosadors ens mostren aquestes habilitats en qualsevol combat: ens fixam amb la seva agilitat mental, amb la seva capacitat memorística, amb el domini del llenguatge directe i viu. No he vist mai cap combat on no es respectin els torns, encara que el to sigui pujadet i l'ambient es pugui tallar: les proeses es manifesten amb les paraules, amb l'enginy, amb la ironia. Els propers dies 15 i 16 de març, l'Associació Cultural Canonge de Santa Cirga, celebrarem la IV Mostra de Glosats. **Divendres dia 15, a Son Macià**, una glosada "alternativa", per a glosadors novells que no s'atreixeixen a pujar damunt un escenari; aquest dia tendran l'oportunitat de dir o cantar gloses improvisades sense cap tipus d'angoixa ja que tots serem allà per aprendre i desempallegar-nos de la por. **Dissabte dia 16 de març**, a les nou del vespre, al **Teatre Municipal de Manacor**, els glosadors i cantadors de Formentera, d'Eivissa, de Menorca i Mallorca es veuran les cares; i també hi haurà els corrandistes del Principat de Catalunya i els troveros de Múrcia. Pensam que serà realment una altra nit màgica del cant improvisat com ho han

estat les tres darreres Mostres.

El pare Rafel Ginard, en el seu Cançoner, ens compara els glosadors als missers, que davant el jutge semblen moixos afamegats de les rapinyades que es fan, i quan acaben la sessió se'n van a sopar plegats. Els glosadors fan el mateix. Hem recuperat algunes gloses "d'introducció" que s'han fet famoses perquè són dedicades als "contrincants". Vegem-les.

La més clàssica:

*'Lliberau-mos sant Antoni
de llengo de glosador
que n'hi emprèn com un pintor
que amb sa mateixa color
tant pinta sant com dimoni.*

O aquell que li retreu que no sap cantar i l'altre li contesta:

*Si dius que no sé cantar
ja n'aprendré qualche dia;
es mestre que m'ensenyà,
quan començà no en sabia.*

Dos glosadors havien fet copes tot l'horabaixa abans del combat, i la gent assegurava que no serien capaços de fer-se gloses de picat. La primera glosa —atribuïda a en Sostre— fou aqueixa:

*Fa temps que la't duc guardat
i anit quedarem cabals:
m'has estat un amic fals
sempre i en tota passada,
tu és com una llocada
que té tots ets ous nials,*



*i per glosar sols no vals
lo que han pagat per una entrada.*

Val a dir que ningú no havia pagat res per entrar al local.

O aquella altra, dedicada al glosador Serral:

*Un temps en sentir remor
d'en Serral tothom corria,
i ara de cada dia
corren per no sentir-ló.*

Aquell glosador que tenia la mania de treure's el capell cada vegada que començava una glosa; el seu contrincant li va amollar aquesta:

*Pareix que has pres per tasca
es treurer-te es capell;
si mos mostrassis s'aucell
sabríem cert si ets mascle.*

Val a dir que aquell glosador no es tornà a treure el capell durant tota la vetllada.

I una cançó, senzilla però d'una profunditat corprenedora, que un glosador digué a un home que es dedicava a posar mal noms a tothom que veia:

*M'han dit que a ca teva hi ha
pica i font de baptisme:
domés te falta sa firma
del Papa si la't vol dar.*

O aquell altre glosador que va amollar aquesta al seu contrincant:

*Vols passar per testa fina
i saps tant de fer cançons
com un porc per dar lliçons
de gramàtica llatina.*

I l'altre li contestà:

*Jo som glosador fa estona,
no som com tu, d'un moment,
que quan veus tanta de gent
es teu ànim s'aborrona.*

I el primer li retreu:

*Ets emprenyatiu, perdona,
i molt poc intel·ligent
i quan es públic te sent
només riu i s'encoiona;
ell tot d'una se n'adona
que no tens coneixement.*



PREFABRICATS

**FABRICACIÓ DE
BALUSTRADA I
BIGUES DE TAUló
IMITACIó FUSTA**

**Servei de transport propi per a tota l'illa
Magatzem i oficina**

Ctra. Palma-Manacor, km. 28,5 • 07230 Montuiri (Mallorca)

Tlfs. magatzem: 971 64 67 44 • 971 64 60 95

Tlf. particular: 971 64 61 73

FELIP MUNAR I MUNAR

Imatge i pensament

Com passa el temps!

Bona Pau, nº 586, pàgina 3.
Gener del 2002: "Suposarà l'inici del segon mig segle d'existència i, al mateix temps, el començament d'un nou trajecte". Més avall diu: "Si bé per a uns serà una celebració d'una nova festa, per a altres suposarà la culminació d'una etapa de mig segle".

El temps passa per a tots i per a tot, tant a nivell personal com social, ambiental, cultural, tècnic, natural, històric. És el riu de la Vida que corr i corr.

Mirem les fotografies: primer va ser una nina, després al·lota, més tard, dona feta, avui nonagenària. Primer va ser l'anar a peu, després vingué la roda i, dins el món de la roda, animal i carro han estat deixats enrere com ho seran els darrers models que avui competeixen en el món del motor.

He llegit que el temps no és una forma buida, una pura successió d'instantis juxtaposats. En primer lloc és la mesura d'una durada còsmica i després, una vegada aparegut l'home sobre la terra, d'una durada històrica.

La vida del pagès és excel·lent exemple de la mesura de la duració còsmica. Sempre pendent dels mesos òptims per sembrar o recollir; dels quarts creixents o quarts minvants per fer tal activitat o tal altra. Temps que roda any rera any oferint les mateixes possibilitats.

La durada històrica no obeeix a la llei de l'etern retorn. L'exemple paradigmàtic és la vida de l'home concret, tu, jo i els demés. Està jalonada per uns esdeveniments únics, els nostres personals, i que no es repeteixen mai més.

Entre els moments històrics, els que ocupen un final, tant si es tracta d'un cinquantenari com d'un final total, la mort, tenen un especialíssim relleu. Els naixements, aniversaris, noces d'argent, noces d'or o diamant, i també d'altres, solen tenir una celebració alegre com alegre ha estat la seva esperada i preparació. D'altres, no.

Entre aquests altres, destaca la mort. "És lletja, la mort", però és un procés natural com l'engendrar, el concebre, el



gestar, l'infantar. "És trista, la mort", però és un límit natural com el té la infantesa, l'adolescència, la maduresa. Però té molt mal cartell sobretot per allò de què sempre arriba prest. Això sí que és ben ver!

Vengui Séneca: "quam bene vivas refert, non quam diu". El que importa no és que visquis molt, sinó que visquis bé, ens diu al final de la seva carta cent una. I la conclou així: amb freqüència, viure bé consisteix en no viure molt. Conservau-vos bons.

Jo mateix no som aliè al pas del temps. El cinquantenari de **Bona Pau** també m'és una culminació i un començament. Culminació, perquè amb



aquest escrit don per acabada la secció "Imatge i pensament" i la col·laboració mensual, no alguna possible eventual, a la revista. Començament, un desig sentit de fa temps de què alguna ploma jove ocupi el meu lloc. Una ploma que ens dugui l'avui, l'actualitat, la predisposició al futur d'aquest món que corr tant i tant.

Gràcies a tots vosaltres, lectors, per l'atenció que m'heu tinguda i a reveure. Sort, molta sort.

JOSEP OLIVER I VERD

Restaurant Ca's Carboner

(DIMARTS TANCAT)

REFRESCS DE NOCES, COMUNIONS, BAPTISMES...

Ctra. Manacor, km. 28 • Tlfs. 971 64 65 04 - 971 64 40 66
07230 MONTUÏRI

HISTÒRIES DEL SEGLE XX A MONTUÏRI - IX

S'any des grip

"L'epidèmia de grip de 1918 ha passat a la memòria col·lectiva com la més terrible i estesa de la història. S'inicià amb una primera onada entre març i juliol, amb un caire benigne. Aviat, però, el virus que havia originat el procés infecciós sofrí una mutació important. Entre agost i desembre l'epidèmia s'estengué en una segona onada, la qual assolí uns altíssims nivells de mortandat. El contagi sorgí al petit nucli de pescadors de s'Arracó (Andratx), amb l'arribada d'un vaixell en el qual viatjava un francès portador del virus. Al llarg de la segona setmana de setembre, es produïren les primeres defuncions en el municipi d'Andratx. El virus s'estengué, inicialment, pels municipis del nord-est de Mallorca i, a partir de la tercera setmana d'octubre, pel Raiguer i el sud-oest de l'illa. A través de les juntes municipals de sanitat s'adoptaren disposicions, principalment de tipus higiènic, per evitar l'expansió del virus, però la seva eficàcia fou escassa. Al final del mes, l'epidèmia assolí el seu moment àlgid, amb efectes sobre la pràctica totalitat dels municipis. Els darrers dies de novembre, s'aturà el seu procés d'expansió i, el desembre, s'extingí. Al final de 1918 s'organitzaren solemnes vigílies per donar gràcies a Déu per la desaparició de l'epidèmia. En conjunt es produïren més de 1.500 morts a Mallorca".

Montuïri no fou una excepció. El virus maligne també assolí la vila i, encara que només foren sis els morts per aquest motiu, en el poble se succeïren en aquell any tràgic escenes funestes, macabres i paoroses. La por i l'ansia s'apoderaren dels seus habitants i alguns, espantats, es refugiaren a cases de fora vila per fugir d'aquella terrible desgràcia. Mon pare, al seu diari, ho explica. Conta com ell i la seva família anaren a viure a una finca que tenien prop de la possessió d'Albenya per escapar de l'epidèmia. Deixau-me seguir els seus escrits, on narra aquells esdeveniments tan extraordinaris.

Cap a finals d'octubre de 1918 l'epidèmia de grip va causà les primeres víctimes a la vila. Això provocà que tota la família es traslladàs a viure a les cases de Can Calafoc, per evitar el contagi de la malaltia que s'estenia per tot el poble. La finca està situada al vessant nord del puig de Randa, entre el puig de Pola i el puig d'en Bord. Allà, aïllats, entre pinars i garrigues, pensàvem que difícilment el grip podria travessar la barrera natural que ens circumdava. I així fou. La infecció no afectà ningú de la família. Però les notícies, aquestes sí que traspasaren l'olor intensa de la pineda, de l'argelaga i de la mata. Ja fos pels veïnats de les cases de Polo, Pola o Albenya, ja per altres visi-

tants, la qüestió és que les noves ens arribaven. Unes noves sempre paoroses, intranquil·les i devastadores.

Contaren que els senyors de Castellitx es traslladaren des de Ciutat a la seva possessió algaidina per fugir del virus assassí. Però, lluny de quedar salvats de la malaltia, en una sèrie de dies moriren tres persones en aquelles cases. I de la possessió de Xorriego, on hi havia catorze misatsges i només un sobrevisqué a l'epidèmia. Tremolàvem com fulles de poll tot escoltant aquests esdeveniments tan lúgubres. Fou espantós. Al poble, els infectats morien i la gent no acudia a les cases a donar el condol ni es feien les exèquies funeràries habituals. Eren els mateixos familiars els qui portaven els cadàvers, a vegades sense bàul i només embolicats amb els llençols del llit que els servien de mortalla, al cementeri. Els transportaven en carros, amb el màxim sigil i ràpidament els enterraven. La gent tenia por de contagiar-se i els morts feien molta nosa. Tan aviat els volien inhumar que a vegades els malalts encara no havien fet el batetgot i ja els duïen el cementeri. Explicaren el cas d'un infectat que, presumiblement, era mort i quan l'anaren a enterrar trobaren, a la sala mortuòria del cementeri, el bàul en terra i el difunt en una altra posició. O el cas de l'amo en Joan Martí, del que conten que, a l'hora de col·locar el seu taüt dins la tomba, el fosser se'n temé que encara alenava. Després l'amo en Joan encara visqué molts d'anys, però l'espant no li llevà ningú. Res, tot un seguit d'històries tètriques i desoladores que la gent contava horroritzada. Fou paorós i digne de les narracions extraordinàries d'Edgar Allan Poe, el que succeí aquell any. El virus assassí es passejà amb la falcella de la mort per tota Mallorca, causant més de mil cinc-cents morts i semblant l'illa de por, dolor i horror. Tot plegat ha quedat gravat i formulat dins la memòria col·lectiva dels mallorquins, i dels montuïrers, com **s'any des grip**.

ANDREU BENESTRUC

Ferreria Rafel Miralles

Més de 20 anys
treballant el ferro

Carr. Palma-Manacor s/n • Telf. 971 64 62 88 • Montuïri

1) Gran Enciclopèdia de Mallorca

Fonts bibliogràfiques: MARTORELL ARBONA, Miquel. Entrevista a Margalida Servera Rossinyol -de Son Fornés- **Bona Pau**. Maig 1991. Entrevista a Joan Ramonell Aloy -Matxo-. **Bona Pau**. 1992. Entrevista a Josep Roca Mayol -Piedós-. **Bona Pau**. Novembre 1994. Entrevista a Margalida Juan Bauçà -Caragola-. **Bona Pau**. Juny 1995.

S'ha dit que...

Algunes famílies montuïreres encara esperen el calendari de l'Ajuntament. No és que estiguin indignades, però confien que l'any que ve se'n recordaran. Adverteixen que també són montuïrers.

*

El coordinador d'Unió de Pagesos –en Joan Mas "Collet"– cada punt és notícia. Aquesta vegada per la polèmica a l'entorn a la construcció a sòl rústic.

*

La premsa de Ciutat s'ha fet ressò dels 50 anys de **Bona Pau**. Això ha fet que es rebessin felicitacions de gent de molts d'indrets.

*

Aquelles tertúlies tan animades que se sentien per alguns cafès de la vila sembla que s'han esvaïdes. Alguns dels contertulis s'han mort, altres quasi no surten, i els pocs que queden no troben contrincant.

*

Un dia (almanco) les repartidores de menjar per als vells deixaren qualcú sense servir. Segur que fou una omissió involuntària. Però, quedar-se sense menjar...

*

Enguany els "quintos" han rebut alabances perquè no "obsequiaren" amb fulles de moro. Sols fou lamentable la "pintada" al monument dels 700 anys.

*

Sembla que les cases de Son Manera ja estan enllestides. Ara molta gent es pregunta: Què hi posaran?

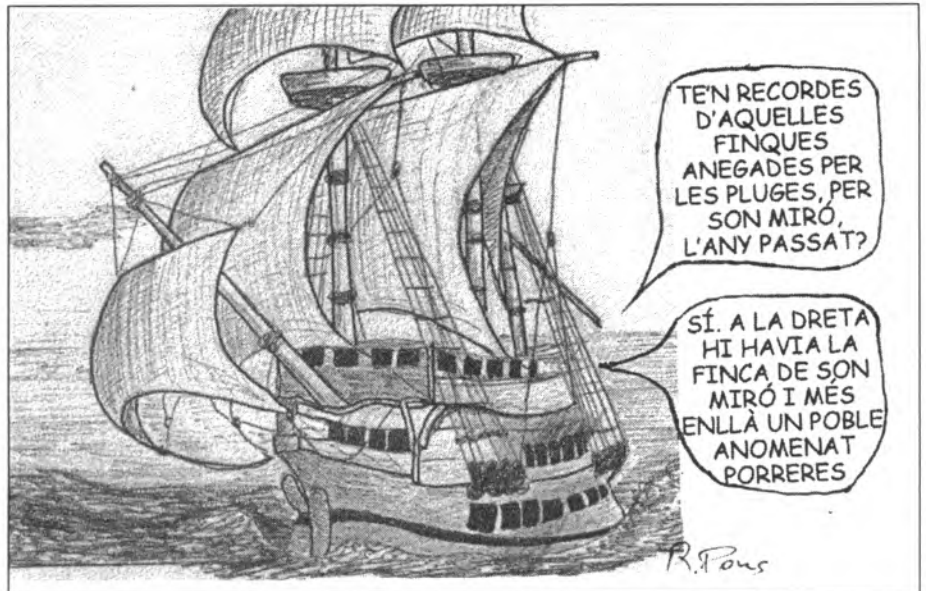
*

Aquesta vegada han començat per la sortida de Montuïri per donar una capa d'asfalt a la carretera cap a Lloret. Ja era hora que no ens fessin els darrers!

*

25 capellans presidits pel Bisbe celebraren el funeral per Antoni Gomília. I tanta gent mai vista. S'ho mereixia. Fou la resposta a la seva bonhomia, el seu prestigi i el seu tarannà altruista.

EN XERRIM



LAPIS

joies per a tots

- Taller propi artesanal
- Gran varietat de dissenys i preus
- Certificat de garantia i autenticitat

Obert 7 dies a la setmana, de 9,00 a 19,00 h.

Ctra. Palma - Manacor, Km 28 • 07230 Montuïri, Illes Balears
Tlf. 971 16 16 00 • Fax 971 64 64 27 • www.lapis.com.tr • palma@lapis.com.tr

XI Concurs de Conte Curt Antoni Gomila-Sant Bartomeu 2002

Bases

La revista **Bona Pau** convoca l'**XI Concurs de Conte Curt Sant Bartomeu 2002**, patrocinat per l'Ajuntament de Montuïri i la Corredoria d'Assegurances Gomila S.A. amb les següents

BASES

1. Cada autor o autora solament podrà concórrer amb una sola obra, que serà inèdita, d'un conte curt escrit en llengua catalana i que tindrà una extensió que oscil·larà entre cinc i deu folis. Es presentaran original i quatre còpies escrites a màquina o ordinador a una sola cara.

2. Es firmarà amb pseudònim o lema.

3. Al principi o a la coberta de la narració, figuraran aquestes tres dades:

a) XI Concurs de Conte Curt Sant Bartomeu 2002.

b) El títol de l'obra.

c) El pseudònim o lema.

4. Dins un sobre petit tancat i adherit a l'obra literària, s'inclourà un escrit amb les dades següents:

a) XI Concurs de Conte Curt Sant Bartomeu 2002.

b) El títol de l'obra.

c) El pseudònim o lema.

d) Nom de l'autor o autora

e) Adreça

f) DNI

g) Edat

h) Professió

i) Telèfon

5. A la coberta del sobre petit tancat s'indicaran aquestes dades:

a) XI Concurs de Conte Curt Sant Bartomeu 2001.

b) El títol de l'obra.

c) El pseudònim o lema.

6. El termini per presentar les obres conclourà el 19 de juliol de 2002. S'enviaran o s'entregaran a les oficines de l'Ajuntament de Montuïri (Mallorca) dins un sobre gros on constarà: "Ajuntament - XI Concurs de Conte Curt - Plaça Major, 1 - 07230 Montuïri (Mallorca)".

7. El veredict del jurat, que serà inapel·lable, es farà públic la nit del 15 d'agost de 2002 en el mateix acte en què es pronunciarà el pregó de les festes de Sant Bartomeu. Tot seguit, s'efectuarà el lliurament de premis que hauran de ser recollits personalment.

8. Premis:

8.1. Un primer premi de 751,27 € (125.000 ptes), patrocinat per la Corredoria d'Assegurances Gomila S.A.

8.2. Un segon premi de 450,75 € (75.000 ptes.), patrocinat per l'Ajuntament de Montuïri.

8.3. Un tercer premi de 300,51 € (50.000 ptes.), patrocinat per l'Ajuntament de Montuïri.

9. Les obres guanyadores passaran a ser propietat de les entitats convocants les quals es reservaran el dret de publicar-les. Per aquest motiu, les persones guardonades entregaran un disquet amb el text de l'obra (format Word) al Coordinador del Concurs, el dia del lliurament de premis. No es retornaran les obres no premiades.

10. L'entitat convocant designarà el Coordinador del Concurs.

Montuïri, 1 de febrer de 2002.

A partir d'enguany, Antoni Gomila

Per decisió de l'Ajuntament de Montuïri i conjuntament amb la revista **Bona Pau** han acordat que a partir d'enguany i en atenció a les tasques de patrocini, divulgació i promoció, que els Concursos de Conte Curt portin com a encapçalament en nom d'**Antoni Gomila**.

D'aquesta manera es retrà homenatge pòstum a la persona que tant els considerava i amb tot mereixement es féu digne que li sia reconeguda aquesta estima.

VII Concurs de Conte Curt Juvenil Sant Bartomeu 2002

La revista **Bona Pau** amb el patrocini de l'Ajuntament de Montuïri convoca el VI Concurs de Conte Curt Juvenil Sant Bartomeu 2002 amb les següents

BASES

1. Hi podran participar tots els menors de 25 anys, nascuts a partir de 1976 i empadronats a Montuïri.

2. Els premis per aquest VI Concurs de Conte Curt Juvenil seran els següents:

1r premi	180,30 € (30.000 ptes)
2n "	120,20 " (20.000 ")
3r "	60,10 " (10.000 ")

3. Les altres bases són les que apareixen en els números 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10 i 11 corresponents a l'**XI Concurs de Conte Curt Antoni Gomila-Sant Bartomeu 2002**, publicades en aquesta mateixa edició de **Bona Pau**.

Montuïri, 1 de febrer de 2002.

bar

Ca na Poeta

music

Carrer Major, 7 • Telf. 64 65 29 • Montuïri



A les beneïdes de Sant Antoni d'enguany no hi mancà gent i carrosses i s'han de considerar unes de les més dignes dels darrers anys

Cavalcada dels Reis Màgics

Organitzada pels "quintos-83" i el grup d'Esplai, la cavalcada dels Reis Màgics d'enguany va sofrir algunes innovacions respecte a la d'anys anteriors. En lloc d'arribar damunt cavalls, ho feren a l'interior d'una endiumenjada carrossa després d'haver donat tota la volta al poble i així haver creat un ambient propici. Abans de repartir les joguines, anaren a missa i a l'església adoraren el Nin Jesús. I per altra part, un considerable nombre de famílies preferiren que les ho portassin a ca seva. Tot un èxit!

Beneïdes de Sant Antoni

Possiblement les d'enguany (celebra- des el diumenge dia 13) foren manco participades que en altres ocasions. Ara bé, foren més serioses, no hi hagué extravagàncies i qualcú digué que sols se sentiren dues classes de gloses: polítiques i " pornos ". Els "quintos" no es deixaren veure, però sí, tota casta d'animals: grossos i petits, de pèl i de ploma i... sense una cosa ni l'altra.

El cinquantenari de Bona Pau

Tal com estava anunciat i amb molt més espai apareixen destacats els actes de les noces d'or d'aquesta revista. Els quatre actes programats varen esdevenir brillants, seriosos i a satisfacció dels qui hi participaren: la taula rodona, dia 25; el concert musical i parlament del P. Martorell, dia 26, i l'acte d'homenatge i el dinar de companyonia, dia 27. Es rebren moltes felicitacions.



En mig d'una gran expectació els nins rebien els regals dels Reis Màgics

SA RUA 2002

Se celebrarà dissabte dia 9 de febrer. Els participants es concentraran a s'Hostal a les 16h. Hi podran participar: individuals, comparses i carrosses, però s'hauran d'haver apuntat a l'Ajuntament, fins a dia 8.

PREMIS

A les carrosses:

1r - 300 €, 2n - 240€, 3r - 180 €

A les comparses:

1r - 180 €, 2n - 120 €, 3r - 90 €

Els participants no premiats rebran:

Carrosses: 60 €, comparses: 30 €, individuals: 6 €.

Recorregut

El mateix que anys anteriors: Hostal, carrer Pujol i arribada a Plaça.

L'entrega de premis es farà a la plaça després de la desfilada.

La festa estarà amenitzada per "Música en viu" (Joan i Xesc-Duo Gèminis)

Llibres nous

Entorn de la història de la llengua de Joan Miralles i Monserrat

Es tracta d'un volum en el qual l'autor analitza la història de la llengua catalana, vista particularment des de Mallorca, treball que suposa el comentari, ampliació i especificació d'un bon grapat d'articles i parlaments previament divulgats a diferents indrets.

El primer capítol, possiblement el que té un interès més general, sintetitza per primera vegada l'evolució de la llengua catalana a les Illes Balears, des de la conquesta de Jaume I fins avui. El segon trac-

ta dels diferents usos lingüístics en les viles mallorquines a l'edat mitjana, tant a nivell públic o formal, com a nivell privat o informal. En el tercer capítol analitza l'interès lingüístic en els llibres de cort reial, entre els quals s'hi inclouen algunes de les troballes a l'arxiu municipal de Montuïri, les quals fa vint anys donaren tema a l'autor per a la seva tesi doctoral. El quart capítol, el més breu, versa sobre la transcripció i el glossari d'una edició del Llibre de Bons Amonestaments d'Anselm Turmera, de finals del segle XIV. El cinquè, a l'igual que el segon i el tercer, són fruit de la recerca en els llibres de cort reial conservats aquí i a altres indrets de Mallorca. En aquest fa una incursió en el català col·loquial a l'edat mitjana d'on recopila moltes i curioses ex-

pressions de les quals el lector en podrà gaudir. En el darrer capítol del llibre Joan Miralles reproduïx una interessant conferència que va impartir en el Congrés de Rondallística, a Palma, l'any 1996. En resum: un volum que traca d'un estudi sobre la història lingüística de les Illes Balears des de temps medievals fins avui.

O.A.



Montuïri: Passatges d'història

de Catalina Verger i Ferrer

Crec que aquest llibre és un acte d'amor, de reconeixement, de gratitud, d'homenatge, a Bartomeu Verger Serra; ell fou qui va inculcar aquesta meravellosa dèria investigadora a la nostra amiga Catalina Verger. I tanmateix no ho és un llibre d'història, potser un llibre de petites històries de la nostra història, dels fets que s'han fet col·lectius en l'esdevenir del poble de Montuïri. I na Catalina així ho reconeix: no ha pretès fer això, però sí que la informació que hi ha aquí dins pot ajudar a obrir nous camins a qualsevol historiadador que vulgui avançar en aquest camí. I és bo que surtin a llum documents que, per si sols, semblen insignificants, però emmarcats en un conjunt i en una anàlisi global, agafen una significació i una importància exemplars. I és bo que Montuïri tenguí moltes fonts d'anàlisi i d'informació on acudir; ja hi ha molts d'estudis d'una seriositat i d'un aparat científic indefugibles per a qualsevol nova embranzida —tots els estudis del professor Joan Miralles i Montserrat, Guillem Mas, Antoni Mateu, els *Montuïrers que han deixat petjada*, d'Onofre Arbona, a partir dels articles publicats a **Bona Pau**, la mateixa revista, a punt de celebrar el cinquantenari, esdevé un document de primer ordre per tal d'aproximar-nos al quefer quotidià de Montuïri, o els mateixos documents publicats com a separates de la revista—; conèixer el que ha succeït per entendre-ho, per copsar les reaccions i les decisions de les persones que ens han precedit; descobrir noves reaccions, nous viarans que ens acostin a la nostra realitat; difícilment podem bastir un futur si no tenim a l'abast allò que ens és més aprop: vet aquí l'excusa, la meravellosa excusa que ens planteja na Catalina Verger per tal d'encabir aquest nou llibre.

F. MUNAR

Taller mecànic Planxa i pintura Constantino Ruiz González

C/ Ramon Llull, 46 • Tlf. 64 61 84 • Montuïri

Cinquantenari memorable

*Pel seu interès i bella composició transcrivim la **Salutació augural** que el fill il·lustre de Montuïri, recentment investit Doctor Honoris Causa, Pare Antoni Martorell, va pronunciar la nit del passat 26 de gener a l'església amb motiu del cinquantè aniversari de la fundació de **Bona Pau**, després del concert que acabaven d'oferir la Coral Mont-Lliri i la Banda de Música.*

Montuïrers i montuïreres i amics tots:

M'és particularment agradós saludar i felicitar la Coral de Montuïri que, amb tenacitat i constància, alimenta i sosté la temperatura cultural d'un poble, finalment sensible a l'art i sempre golós de la bona música.

La banda municipal d'aquesta vila és també una institució que enalteix el nom d'aquest lloc i porta alegria a tots el raccons i a tots els cors.

Dos conjunts artístics que cal recolzar incondicionalment amb generositat i entusiasme: ells ja són part del nostre paisatge artístic, com ho són la plaça Major, o el campanar, o les fires, o, sobretot, aquesta magnífica bateria de molins, lluent de sol, que proclamen davant els transeünts la grandesa d'una raça ardida i lleial.

Sent el deure, aprofitant aquesta avinentesa, de manifestar una vegada més al poble de Montuïri, en particular a les seves autoritats, l'agraïment profund per l'adhesió, solidaritat i contribut d'afecte testimoniats amb motiu de la meua investidura com a doctor "honoris causa", el proper 26 de novembre de 2001. Quan se'm preguntà on em faria més goig de celebrar aquesta cerimònia, no podia dubtar amb la tria: Montuïri, la vila nadiua, el meu bressol i volguda pàtria que em veié néixer, m'educà, m'acompanyà en l'existència. Doncs amb ella volguí compartir l'alegria d'aquesta festa acadèmica i entranyable. Vosaltres sou testimoni de com ho fou de solemne i càlida, sentida i casolana aquesta celebració; perquè tots ens sentíssim fortament germans, membres d'una mateixa família. Pel vostre contribut de simpatia i acollida, gràcies de tot cor.

Una circumstància peculiar ens ha convocat, avui vespre, amb aires d'alegrança i solemnitat: és la commemoració d'una data memorable. Antany, sobre el riscle dels molins o la galta de la façana de determinats casals, s'hi escrivia la data de construcció o naixença; enguany, la revista **Bona Pau** ostenta en

sa testera un epígraf gloriós: **cinquantè aniversari de la seva fundació**.

Una publicació que veié la primera llum dia 27 de gener de 1952 i, feliçment trampejats els anys de la infantesa i pubertat, hem vist créixer i engreixar-se la criatura, fins arribar a la plenitud de salut i vigoria que avui gaudeix, en complir-se-li les noccs d'or de la seva existència.

La revista **Bona Pau** és, avui, un veritable arxiu de dades i temes montuïrers, un preciós escriptori de referències locals, sempre atractives i originals. Hi caminen a bracet l'art i la cultura, l'esport i la recerca, la investigació i l'humor, la matèria i l'esperit, el cos i l'ànima.

Bona Pau és l'altaveu del poble, amb un contingut heterogeni i plural: editorials i proclames assenyats i llacerosos; converses i entrevistes sembrades d'anècdotes divertides, de vivències personals i facècies picardioses; estudis i reflexions de caire científic-divulgatiu, rural i costumístic; articles de recerca i enquesta sàviament conduïts, i un ample cartell d'informació de la vida municipal local, que ens assabenta, mensualment del pols i inquietuds dels nostres habitants. No hi manca una extensa exposició de dades i esdeveniments esportius, per obligar-nos a tenir tensa la ment i la musculatura, mentre una puntual relació de l'Església local marca el ritme religiós de la feligresia. I tot això vestit i expressat amb llenguatge nostrat, amb una paraula viva i llambrinera, noblement popular, estranya de tot lèxic infectat de plebeisme, el tòpic barat per assolir popularitat.

La revista **Bona Pau** és l'escaparata fidel de la vida montuïrera, el detector i la bústia dels batecs i anhels del poble. Adés olora a alfabeguera d'alta literatura, adés ens fa reviure la fragància d'un guisat sucós de fora vila en reportatges de temàtica camperola. Té la frescor i la remor dels torrentols de la plana circumdant i la flaire els pomerars i ametlers florits. **Bona Pau** ens acompanya en l'alegria i el dol, en la festa i la planta. Sensible al glatir del poble, és el



*A l'acabament del parlament, el director de **Bona Pau** va fer ofrena al P. Martorell d'un quadre representatiu del moment en què se li acabava d'imposar el birret*

lleial ambaixador dels seus afanys i sentiments. Per això l'estimam i defensam, i ens delim immensament per la seva salut i futur esperançador. **Bona Pau** és, en síntesi, el **cor** i la **veu** del nostre poble.

Mes, el fluid sanguini que impulsa aquest cor, el buf que fa articular aquesta paraula, és el d'un montuïrer de soca-rel, que ha esmerçat forces i sang del pit per abraonar la criatura i portar-la a una ufanosa maduresa. Heu endevinat el seu nom: Onofre Arbona, que, amb paciència benedictina i amb coratge de ciclop, ha engrapat el timó de la nau, recollint una herència transmesa per uns idealistes com ell, amb la consigna de custodiar-la, engrandir-la i enaltir-la. I avui podem gaudir de posseir un *butlletí local*, dens, entretingut i brillant, que porta flamejant el penó de la nostra identitat i, dia a dia, va bastint l'edifici de la nostra història. Per tot això, a tu, Onofre i sol·lícits col·laboradors, una fervent felicitació i tota la nostra gratitud.

Montuïrers i amics tots:

Per a **Bona Pau** vull que vibri dins l'aire i dins els cors, aquell auguri que sovint llegim proclamat en l'heràldica medieval: *Vivat, crescat, floreat!* Que **Bona Pau** visqui per molts d'anys, creixi polent i frondosa, floreixi ufanosa de flors i fruits, com les blateres dels nostres sementers!

Gràcies.

ANTONI MARTORELL I MIRALLES

25 DE GENER: COMENÇAMENT DELS ACTES COMMEMORATIUS DEL CINQUANTENARI

A la taula rodona excel·liren els aspectes històric, literari, periodístic i popular de *Bona Pau*

El Director de *Bona Pau* presentà l'acte i els quatre participants: Pel món periodístic, Miquel Company; pel literari, Gabriel Janer Manila; pel de cultura popular, Joan Miralles i Monserrat, i com historiador, Sebastià Serra. A cada intervenció li concedí cinc minuts d'exposició. Després vindrien els precís i preguntes.

De les quatre exposicions en poguérem retenir aquestes idees:

1. Miquel Company

Una publicació mensual, cosa no fàcil, manifesta una bona dosi d'altruisme. Característica que es comparteix amb tot el que sigui Premsa Forana. Aquesta conté allò que no volen o que no cap als diaris d'interès més general. D'on la Premsa Forana és una plataforma democràtica especialitzada. Aquesta premsa, no fàcil, exigeix un nombre de persones abnegades, altruistes i treballadores que facin possible tals revistes.

2. Janer Manila

Bona Pau són 50 anys de batecs de la història de cada dia. Per ventura no interessant per a altres pobles, però sí per a Montuïri. Són "mig segle de marinatge", avui i demà, amb unes persones que estirin el carro.

Con féu en el seu escrit al número cinquantenari de *Bona Pau*, Janer Manila recordà la lectura de les gloses de Mingo Revulgo (Pere Capellà), publicades en castellà en els diaris de la capital, però ja en català a la nostra revista, i aquestes li foren llavor per a la seva vocació literària.

El grup nombrós que espera i fa seva la revista, hi pot trobar un antídoto a l'excés de globalització i treure'n experiència de redol i idees per a la construcció d'un espai interior.

3. Joan Miralles

La seva intervenció tingué dues parts clarament diferenciades. A la primera part ens digué que *Bona Pau* ha estat la veu del poble en el franquisme, la transició i la democràcia més o menys esbiaixada; com també lligam amb els montuïrers residents a fora poble.

Reconegué el mèrit dels rectors que



Sebastià Serra, Miquel Company, Onofre Arbona, Gabriel Janer i Joan Miralles en un moment de la taula rodona

feren possible la passa del castellà al català de la revista actual, i el que avui sigui un document històric imprescindible de cara al futur per les seves editorials, noticiari local o moviment parroquial. Avui, fruita madura, és un senyal d'identitat dels montuïrers com ho són els cossiers o el campanar.

Acabà amb una proposta: fer nòmina dels col·laboradors de la revista perquè no es perdi res d'interès històric. A cada u el que li toqui.

La segona part sortirà íntegrament publicada a *Bona Pau* a partir d'aquesta edició a la secció *Records d'infantesa*.

4. Sebastià Serra

Any 1952. Acaben els anys de la fam i any del naixement de *Bona Pau*. Per molt de nacional-catolicisme viscut, uns joves feren possible obrir un nou camí a un Montuïri més avançat, millorat, evolucionat. Admiració pels qui feren possible la revista, vencedors de moltes dificultats dels anys 50-60.

Sempre, en infància, joventut o maduresa, *Bona Pau* es dirigeix al poble i li entrega la realitat més immediata. És el contrapunt al *Mass Media* que parlen d'altres coses. Fixa en els lectors la idea d'estima del poble, fins pot cohesionar

"Una plataforma democràtica"
"Batecs de la història"
"S'haruia de fer nòmina dels col·laboradors"
"Sempre *Bona Pau* es dirigeix al poble"
(Expressions dels ponents)

gent jove i vella, malgrat les dificultats.

Anys 50, entrebancs; anys 60, gent amb més preparació i el Concili Vaticà II que inicia canvis; anys 80, noves sensibilitats lingüístiques que obrin a la cultura pròpia. Per ventura *Bona Pau* va ser l'única ocasió de llegir en català per a molts de montuïrers. S'obrin camí notícies polítiques, socials, evolució de l'educació infantil, menjador de persones majors... Defensar les petites identitats de cada dia, les més necessàries, tasca de l'actual *Bona Pau*.

5. El col·loqui

S'havia fet una crida a la joventut montuïrera per col·laborar en la revista. Es va fer aquesta precisió: no és qüestió d'edat, sinó de dedicació. Combinació d'edats que es compensen.

JOSEP OLIVER

26 DE GENER: CONCERT MUSICAL I PARLAMENT DEL PARE MARTORELL

“Coral i Banda són cultura, alegria i música per al poble”

A la primera part actuà la Coral Mont-Lliri dirigida per Vicenç Juan Rubí. A més de director, Vicenç és harmonitzador, i a la vetllada en poguérem escoltar tres mostres. Encertadament la coral va interpretar dues composicions del nostre recent llorejat, el Pare Martorell, una Nadala i l'Himne a la Mare de Déu de la Bona Pau.

Admiram i agraïm l'entrega, l'esperit de sacrifici i l'aplicació dels cantaires i el seu compliment de les indicacions donades pel Director. Sense aquesta professionalitat del seu Director Vicenç i el homes i dones que canten, la Coral no podria procurar-nos el gust musical que ens dóna.

La protagonista de la segona part del concert va esser la Banda de Música de Montuïri. La seva intervenció tingué, a la vegada, dues parts. La primera dirigida per Miquel A. Bisbal. El concertino, Biel Serra, donà el “la” i, afinats conformament els instruments, la Banda ens obsequià amb uns peces vibrants, brillants, eficaces en el transmetre'ns la joia que proclamava l'obra de Haendel, interpretada en segon lloc.

Acte seguit la Banda intervingué dirigida per Pere Miralles. Aprofit la interpretació de “El pequeño tamborilero” per retre homenatge als solistes, en aquest cas Miquel A. Bisbal i Joan Mesquida (Serra), a tots els solistes que en els diversos concerts anuals fan possibles les distintes peces. Aquests *solos* han estat preparats en soledat individual, amb treball, esforç i il·lusió. Quan els solistes actuen a la plaça, no sempre la seva feina i el risc que es corr a l'interpretar públicament, és reconegut pels assistents. De vegades estam massa distrets i fins i tot

La Coral Mont-Lliri (a l'esquerra) va encetar l'acte amb sis peces nadalenques populars. La Banda de Música (a la dreta) interpretà altres sis partitures. I el P. Martorell (al costat) abans del seu parlament rebé l'obsequi que li va lliurar Bona Pau



xerram o feim renou mentre la Banda toca. Voldria recompensar els solistes amb aquest petit homenatge de reconeixement i gratitud. Al Director, Pere Miralles, gràcies per la seva total entrega d'anys i anys a la Banda.

L'acte musical conclougué amb la interpretació conjunta, Coral i Banda, de l'Himne de Montuïri.

Tota la segona part de l'acte va estar ocupada pel parlament del Pare Antoni Martorell i Miralles, recent Doctor Honoris Causa de la UIB.

Una breu introducció d'Onofre Arbona de felicitació al nou Doctor. Ens fé saber que la passada lliçó magistral del músic local serà el contingut del quart exemplar de *Quaderns Montuïrers*. Acabà entregant al P. Martorell un record d'admiració pel seu recent nomenament doctoral, la fotografia amb birret de doctor de homenejat degudament emmarcada.

De les paraules del P. Martorell, suficients, precises, belles, perfectament clamades, en recollim aquestes idees:

cria a la coordinació de Coral i Banda perquè ambdues són cultura, alegria i música per al poble, senyals d'identitat de la Vila, com ho són el campanar o la fila de molins que la coronen.

Gratitud a les autoritats que volgueren participar amb ell en el seu nomenament doctoral; ell que, a la vegada, volgué compartir l'alegria amb el seu poble, el seu bressol, la seva gran mateixa família.

La revista **Bona Pau** —arxiu de dades, dates, temes i referències locals; art i cultura; esport i recerca; cos i esperit; diversitat de continguts, vida municipal i església local; escaparata de la vida montuïrera; companya en l'alegria i el dol; ambaixadora dels nostres sentiments..., i tot vestit i expressat amb un llenguatge nostrat, tot exempt de plebeisme— va esser definida així: **Cor i veu del nostre poble**.

Felicitada la Direcció de **Bona Pau** i tots els qui fan la revista, li desitjà uns bons auguris amb aquests tres verbs llatins: *Vivat, Crescat, Floreat*.

JOSEP OLIVER



Els sacerdots en processó es dirigeixen a l'altar per començar la celebració eucarística. Tots ells han compartit les tasques de **Bona Pau** i hi romanen els seus escrits

La fulla **Bona Pau**, *Hoja parroquial* es va repartir per primera vegada a les misses que se celebraren el darrer diumenge del mes de gener de l'any 1952. Segons el parlament que féu don Bernat Martorell, el seu fundador, va néixer, setmesona, rueca, dèbil i petita com una estampeta. Diuen que era un dia de fred i tremolava com una fulla de poll. Aquesta fulla, però, l'acceptaren, va trobar uns bon pares adoptius, tengué bon abonament, va tirar el corc, va xorrar, ha crescut i també actualment ha posat molta esponera.

Fou per això i coincidint amb la data que complia 50 anys, el 27 del passat gener de 2002, que aquells amb qui més va recaure la responsabilitat de acaronar-la perquè gaudís de bona salut, com foren els rectors que havien estat a Montuïri, que aquests li volgueren retre homenatge oferint solemnement, al principi de la diada, una missa concelebrada.

No pogueren venir tots, però així i tot els celebrants foren, amb el rector fundador de la fulla, Bernat Martorell, Andreu Genovart, Bartomeu Tauler, Pere Orpí, Onofre Torres, i l'actual, Miquel Mascaró.

Encara que amb el créixer hagi assolit format d'una revista, hi ha gent que la nomena fulla **Bona Pau**, tal com li dèiem quant va néixer o simplement; la **Bona Pau**.

Acabada l'eucaristia, a la mateixa església, tengué lloc l'homenatge del po-

ble a la fulla, al qual hi participaren el batle, Gabriel Matas, els regidors de l'Ajuntament de Montuïri, el vice-president del Govern Balear, Pere Sampol, el Director General d'Infraestructures Agràries, Mateu Ginard, i el director General de Política Lingüística de la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern, Joan Melià. Presidi l'acte i en representació dels ex i col·laboradors que han fet possible arribar al cinquantenari, el director de la revista, Onofre Arbona. Actuà de presentador Josep Oliver i Verd.

PARLAMENT DEL DIRECTOR

La primera intervenció va esser la del director de **Bona Pau**, Onofre Arbona. Onofre, després d'agrair el recolzament i suport de moltes persones, narrà la història des que sortí el primer número, de quan don Bernat Martorell li va confiar que la portàs endavant, si bé en aquells moments li contestà que no podia. El motiu: Era un jove de 25 anys, feia poc havia acabat magisteri, impartia escola a Ciutat, volia cercar al·lota per casar-se i presentar-se a oposicions per exercir la seva tasca docent i no li quedava gaire temps per responsabilitzar-se d'una fulla, encara que aquesta fos petita. I no va acceptar tal encàrrec. No havent idò qui l'aguantàs fort va estar uns mesos sense sortir. Després don Bernat li va tornar insistir i aquesta vegada sí, es va comprometre a donar-li una nova

27 DE GENER: DIADA DE LES NOCES D'OR

Missa, acte d'homenatge i dinar de companyonia, emoció, alegria i satisfacció, es tamparen amb goig la conclusió final dels actes commemoratius dels 50 anys de vida de **BONA PAU**



En representació del Consell Parroquial, Antoni agraïment per la tasca desenvolupada

investida i fer-se'n càrrec durant el primer any. Passat aquest any no va sortir ningú que el substituís i es va veure obligat a seguir i des d'aleshores sempre ha estat ell mateix el qui ha hagut d'aguantar ben fort el timó de la nau, si bé en el transcurs d'aquest marinatge ha hagut de superar no pocs temporals. Començant per registrar-la a Madrid l'any 1953, resoldre els efectes de la censura, superar la manca de diners per fer-la millor, tant en qualitat com en número de pàgines, solucionar la composició de la fulla que per no haver de pagar tant a la impremta, cercant ajuda de voluntaris i més en-



ria va entregar a Onofre Arbona un quadre en el transcurs del passat mig segle

davant, ja pels anys 1980, a la rectoria es veieren obligats a compondre-la i maquetar-la... i moltes altres dificultats.

Tot i tants d'entrebancs com es varen haver de superar anys enrere, ara ens sentim satisfets i contents d'haver arribat als cinquanta anys amb salut i alegria. Que sigui per molts d'anys.

DISSERTACIONS DELS RECTORS

Després varen parlar els qui havien estat rectors. Don Bernat va tornar fer referència a aquelles primers sortides com un full petit i que no sabien exactament com arribar a bon port.



El Vice-president del Govern Balear i el Batle de Montuïri en representació de les seves institucions, entregaren al nostre director segles plaques commemoratives de les noccs d'or de **Bona Pau**

Miquel Lliteres esmentà algunes dificultats en què es trobaren en el seu temps, però a la fi foren superades i es va poder continuar.

Bartomeu Tauler, el rector que havia estat el del canvi de full a revista, féu referència a la innovació i bona acollida que la gent va dispensar a **Bona Pau**, en particular a partir dels anys 80.

Pere Orpí en el seu parlament va comparar **Bona Pau** com una somereta carregada que si no troba un camí pla li costa pena pujar per amunt, però a tiradetes arriba a dalt.

Onofre Torres va posar de manifest que gràcies a **Bona Pau** va aprendre com redactar un tema o article per inserir a la revista.

L'actual rector, Miquel Mascaró, va esmentar que havia trobat una publicació molt montuïrera, interessant, divertida i amena, però en una opinió sincera esmentà la conveniència d'estrenar una nova etapa de renovació i encoratjar joves perquè hi col·laborin.

INTERVENCIONS DELS POLÍTICS

Després de la dissertació dels rectors que havien estat compenetrats amb la revista, va parlar el batle de Montuïri Gabriel Mates. "Com a revista local que és -va dir- l'Ajuntament ha de tenir més compromís amb **Bona Pau**, ja que difon els informes de l'Ajuntament, els fets rellevants i successos del poble. És una

alegria -va dir en Gabriel- el veure que quan més va més es consolida i s'identifica amb el poble". "En aquest sentit -continuà dient- en nom de l'Ajuntament de Montuïri, puc dir que tots els montuïrers i montuïreres estam d'enhorabona. I de la mateixa manera que vos felicitem, també vos brindam tot el nostre suport per continuar escrivint la nostra història"

Pere Sampol va fer referència als documents històrics publicats a la revista i de com després d'haver estat prohibit els primers 28 anys editar-la en llengua catalana, des de l'any 1981 la revista es publica íntegrament en català, com també que s'han inserit fets, no solament d'aquests cinquanta anys, sinó també de molts anys enrere. Per tradició oral s'ha sabut que ocorria un temps passat, pel poble, a través de notes històriques i d'entrevistes a gent d'edat.

Joan Melià va posar de relleu la importància de la premsa forana: "Una via per estar informats del que passa al nostre voltant, expressat en la nostra llengua. Des què ens feren aprendre les oracions i la doctrina cristiana a Ca ses Monges -recalcà Melià- no havíem llegit en català. Ara, en aquesta llengua, ens expressam, llegim, i escrivim, així com també sabem tant allò que transcorre a l'altre cap de món com tot quan passa prop de nosaltres".

(Continua a la pàgina següent)



Josep Oliver va presentar els actes del dia de l'homenage

Moment en què el director de **Bona Pau** pronunciava el palament

(Ve de la pàgina anterior)

AGRAIMENTS I ADHESIONS

Abans, en el moment en què finalitzava la celebració eucarística, Antònia Pocovi –vídua d'Antoni Gomila, qui fou col·laborador de **Bona Pau** i patrocinador conjuntament amb l'Ajuntament del concurs de Conte Curt Sant Bartomeu que, com sabem, sobtadament morí el mes passat– per decisió del Consell Parroquial li féu lliurament d'un preuat obsequi donat per la Parròquia: Un quadre pintat per Margalida Mateu (de

Meià) el qual reproduceix meravellosament una escena dels Cossiers, un tema montuïrer per excel·lència.

De mans del batle, i amb agraïment, el director va rebre també una placa commemorativa dirigida a ell en particular; com igualment una altra del Govern Balear, de la qual entrega li féu Pere Sampol, en qualitat de Vicepresident, per a la Revista **Bona Pau**. En Josep Oliver va llegir adhesions del president del Govern Balear, de la presidenta del Consell de Mallorca, del Conseller d'Educació i Cultura, de l'Associació de

Persones Majors i algunes altres que no hi pogueren esser presents.

Durant la missa als assistents poguérem escoltar la Coral *Mont-Lliri* i gaudir també amb la veu del tenor Honorat Moll –antic col·laborador– el qual va interpretar magníficament la partitura *Panis Angelicus* de Cèsar Franc.

DINAR DE COMPANYYONIA

Completà aquesta diada el dinar de companyonia on tant el director com col·laboradors rebérem moltes felicitacions de part dels assistents, fins i tot de gent que topàvem pel carrer.

Acabat el dinar el director, Onofre Arbona, va recórrer les taules agraint als presents la participació, el suport i l'èxit de la celebració. Allò més gratificant va esser que tots els actes celebrats: taula rodona del divendres, concert del dissabte, solemne missa, acte d'homenatge i dinar de germanor, el diumenge, varen transcórrer dins un ambient cultural, de companyonia i amistat. El recolzament de personalitats polítiques i religioses, la tasca dels redactors i col·laboradors, així com la complaença del poble en general es va posar de manifest en tots els actes commemoratius del cinquantenari i d'aquesta manera es féu honor a l'encapçalament de la revista: Va regnar la *Bona Pau*.

Que sigui per molts d'anys!

SION NICOLAU

Montuïri

971 646 460

Bar Can Pieres

Antoni Palou Solivellas (De Sóller)

A ca seva foren 10 germans. Vengué de Sóller, als 11 anys, a Montuïri, el 1949
Ha conegut fam i privacions. És un admirador de la natura

Al nostre entrevistat no el convenç ni l'enlluerna el que ofereixen els espais publicitaris de la TV: pisos de somni, cotxes últim model, viatges a l'estranger... En Toni Palou Solivellas no desitja res del que hem anomenat. Està satisfet amb el que té.

Quan vol passar un cert temps d'un mode agradable se'n va al camp. Dins els grans espais és feliç. Per a ell és plaent el cant dels ocells, observar com es moven els cimals dels grans pins empesos pel vent, escoltar el tro profund atenuat per la distància que anuncia la probable tempestat, el renou que produeix la rella quan gira la terra. Qualsevol remor produït per elements naturals és música per als seus sentits. Dins aquest ambient i amb les sensacions que li ofereix la natura hi troba la vertadera essència de la vida. Creim que no va desencaminat.

Va néixer a Sóller el 12 de desembre de 1938, ara ha complit 63 anys. Foren deu germans per aquest ordre: Miquel, Llorenç, Pere, Joana, Vicenç, Antoni, Joan, Maria, Salvador i Isabel. Tots són vius i es veuen de tant en quant. Antoni vingué a Montuïri l'any 1949, quan tenia 11 anys. Des de llavors viu al nostre poble. Es casà amb Francisca Mayol Garau. Tenen una filla, na Maria. Ell és repartidor de butà.

– Per quin motiu vingueres a Montuïri deixant ca teva en aquesta edat?

– Degut a la fam –contesta rotundament, i afegeix–: és possible que no em creguis, però és la veritat, sempre he estat conscient del que passa al meu entorn i als sis anys em donava compte de les grans necessitats de ca nostra. Érem mols de germans i estàvem en els anys quaranta. Vaig dir a ma mare que cercaria feina i em vaig llogar a Son Angelats, una possessió gran de Sóller. Allà amb els amos érem unes dotze persones que treballàvem. Estava de plaça morta, pel pa, i feia allò que em manaven. Els matins em donaven dues llesquetes de pa untades amb un poc d'oli o un trosset de xulla crua, a vegades amb



un tros de pa de figa. Abans del migdia m'ho havia menjat tot, partia darrere les ovelles i fins el vespre. Com he dit, no guanyava cap cèntim. Hi vaig estar cinc anys.

– Quan vingueres a Montuïri, sabies a on anaves exactament?

– Sí. Una germana meva estava llogada al Rafal Aixat i havia parlat amb l'amo en Ramon de Son Canals perquè fes feina en aquesta possessió. Amb l'amo

en Ramon feia de porqueret i guanyava 15 duros al mes. Però el més important era que menjava bé i a voler.

– Sabem que amb l'amo en Ramon et duies molt bé. Feres feina a altre lloc?

– Sempre vaig fer feina amb ell; fou un pare per a mi. No em cansaré de dir-ho. Als 16 anys ja havia estalviat alguns doblers, l'amo en Ramon m'en deixà uns quants més i em féu comprar una quartada de terra.

– Feres el servei militar?

– Ja ho crec. A Son Banya. Dins el quarter no vaig perdre el temps. El meu servei militar durà 18 mesos. Durant aquests mesos les guàrdies que feia i que em pagaven els soldats a qui substituïa i la quantitat d'hores que vaig fer cavant tarongers per alguns horts de Son Sant Joan, vaig avançar 65.000 pessetes. L'amo en Ramon no se'n podia avenir. Jo anava endarrer de comprar una casa que tenia mirada i m'havien oferit per aquest preu. L'amo en Ramon me'n deixà 50.000 més perquè en compràs una de nova i millor a Sa Vinyeta, a on visc actualment.

– On vares anar a escola?

– Jo no vaig anar a escola mai. No po-

(Continua a la pàgina següent)

Restaurant

PUIG DE SANT MIQUEL



**Cuina mallorquina
Forn de llenya**

Ctra. de Manacor, km. 31 • Tlf. 64 63 14 • Montuïri

(Ve de la pàgina anterior)

dia. Les meves feines no m'ho permetien.

– Però... –l'interrompem– tu saps llegir i escriure correctament.

– Sí, és vera, a pesar que no pugui bravejar,

– Com aprengueres a llegir i a escriure?

– idò mira: tot sol; mitjançant els "tebeos". Poc a poc i fixant-me en les lletres que coincidien amb l'acció de les figures dibuixades a les vinyetes; demanant als amic en el dubtes que tenia i altres dificultats que tenia, grosses, com suposaràs, amb constància... i així, poc a poc, en vaig aprendre.

L'estam observant amb admiració.

– T'hem vist a vegades exsecallant arbres o podant vinya...

– A, sí. He anat a vegades a fer aquestes feines, amb les quals pas molt de gust. Cuidar els arbres és una de les meves afeccions. M'ensenyaren la poda dos homes amb els quals anava a fer feina fa anys: en Toni "Botet" i en Jaume "Terric", que vivia en el carrer de Bonavista.

– Què ens pots dir d'aquelles voltes amb bicicleta que fèieu els diumenges tu i en Baltasar "Putxo"?

– Allò era extraordinari. L'he enyorat molt, a en Baltasar. Va esser un home que també fou com un pare per a mi. Partíem els diumenges horabaixa, rodàvem durant unes quatre hores i fèiem de setanta a vuitanta quilòmetres per l'illa. Això durant devuit anys.

No pogué anar a classe mai, però aprenqué a llegir i escriure a través dels "tebeos"

Es posa a riure suaument.

– Un dia ens en passà una de bona...

– Conta, conta Toni.

– Sí. Un horabaixa partírem cap a Lluç. Un quilòmetre abans d'arribar-hi ens desviem cap a Pollença; des d'aquí cap a Alcúdia i cap a Son Serra de Marina. Tenfem set i diguérem: "Beurem a sa Font de Randa". Camí de Petra s'alçà un eixam gros a la vorera de la carretera i se situà un metre o dos per damunt de nosaltres, seguint-nos en la nostra marxa. Allò feia por. Jo deia a en Baltasar: "No moguis es cap ni et giris". Ens acompanyà uns quants quilòmetres i a la fi es desvià cap a un altre vent. Ens aflluixàrem d'anar a beure a la Font de Randa. Quan arribàrem a Montuïri encara dúiem el "susto" aferrat.

– Segueixes encara amb bicicleta els diumenges?

– No tant com quan tenia en Baltasar al costat. Però, sí: cada setmana faig de 40 a 50 quilòmetres d'una tirada amb la bicicleta. M'agrada molt.

– Mentrestant, però, deus tenir altres hobbies?

Està uns moments fent la mitja.

– Bé; sí. A més de la bicicleta toc el flabiol, puc interpretar perfectament, entre d'altres peces, totes les danses dels cossiers; però la meva afició és exsecallar i cuidar els arbres. Venc cansat de la

feina i m'embadaleisc davant un ametler. Pas gust d'exsecallar o empeltar. Cuidar aquestes plantes, que són sers vius, m'agrada molt. A més, faig tot quant més possible per esser un bon treballador. Interpreta això així com vulguis.

– Et volíem demanar: no has tengut mai ganes d'anar a viure amb la família que tens a Montuïri, altra volta a Sóller?

– Hi pens moltes vegades, amb Sóller: és el meu poble, però ja estic arrelat fortament a Montuïri, la gent em fa molt de cas i a mi també m'agrada la gent del poble. Mira: fins i tot he comprat una tomba perquè desig esser enterrat a Montuïri. Fins i tot tenc encarregada una rajola amb uns versos per posar-los-hi, perquè... no ho havia dit abans, però m'agrada també fer alguna glosa curta i de contesta ràpida.

– I com t'expresses en aquest epítafi? Podries dir-nos-ho?

– Clar que sí. Diu així: "Descansem amb pau, germans / amb fe i poca peresa, / la vida és una bellesa / i la mort és un descans.

– Què opines d'aquest passat que t'obligà a sortir de ca teva prematurament?

Roman uns moments silenciós, pensant la resposta.

– Voldria saber-me explicar –ens diu–, el senzill fet d'haver de sortir de ca nostra essent un nin, a causa de la fam i altres necessitats, dins uns anys de penúria extrema, enfora dels meus, ja indica com eren aquells temps. No ho enyor, com és natural. Ho record amb tristesa. Llavors hi ha una altra etapa, la que vaig viure amb l'amo en Ramon de Son Canals. Amb ell i la seva família vaig esser feliç. Feia feina i fruïa de la vida. Si, per exemple, dormia al sostre el vespre, i plovia, era un plaer sentir ploure damunt les teules, tres pams per damunt de jo. Com també era i som feliç encara contemplant el camp amb tota la seva vegetació plena de vida. S'ha de saber fruir d'aquells moments. Llavors la feina era dura, però la feies amb tranquil·litat, assossegadament. Aquesta tranquil·litat avui no la coneixem. Tenim molts de doblers, però som pobres. Actualment som esclaus del re-

ADROGUERIA I ELECTRODOMÈSTICS

DE PLAÇA

Telf. 971 64 62 50 • MONTUÏRI

Comprant a la vila feim poble

llogte, sempre anam atropellats, sempre tenim feines que ens pengen, duim una intranquil·litat i un desassossec interior que no ens deixa gaudir del que tenim, i ho tenim precisament a l'abast de la mà. No sé si m'he deixat entendre.

– Creim que sí. Els qui han viscut aquells temps creim que entendran això que vols dir. La generació actual està a cent anys llum de llavors, però també té els seus problemes. Passem a un altre tema: quina és la qualitat que més admires en una persona?

– La paciència. És un do que no el té tothom. A una persona que té paciència, totes les coses li solen sortir bé.

– T'hagués agradat aprendre un altre ofici en lloc del camp?

– Dins el camp m'hi vaig trobar molt bé i m'hi trob encara. Era un plaer treballar-hi; però sí, m'hagués agradat més ésser militar. M'agrada dur una vida disciplinada sense imposar-la als altres.

– Per viure: el camp o el poble?

– Sens dubte, el camp, però si l'has de treballar no rendeix.

– Et preocupa tornar vell?

– No. Estic molt conformat. Els anys no podem allargar-los o acurçar-los; no podem aturar el temps. Estic molt satis-

fet del mode en què transcorre la meua vida. Només voldria que no s'espenyàs més, però...

Ha quedat aturat.

– Però...?

– M'agradaria acomiadar-me amb una curta glosa que, com t'he dit, en som afeccionat.

– T'escoltam.

– Diu: Un dia en arribar / va venir en Martorell / i tant m'agradà estar amb ell / que molts d'anys pugui tornar.

– Gràcies, Toni.

Així hem vist en Toni de Sóller. Es conforma amb el que té, ens diu.

Gaudeix contemplant un arbre, admira tota la bellesa del camp que molts no saben descobrir. La natura, no la ignora. Li respon amb el renou del fullatge dels arbres, amb la dolça música de l'aigua d'un albelló perdut vora el bosc, amb el cant d'un tord solitari posat damunt un ullastre, amb els primers brots verds dels ametlers que esclaten en primavera, o també amb la salutació d'una palmera que cimbretja quan ell passa amb la bicicleta. Un home –repetim– enamorat del camp. Aquests sers vius, que són les plantes, també aprecien la seva presència.

MIQUEL MARTORELL ARBONA

Glosa

A Sant Antoni

Per als donants de sang

Sant Antoni sou gran sant
i teniu fama i virtut:
demanau a Déu salut
per tots els donants de sang.

El que fan, molt bé està
dant part de la seva vida
per altres vides salvar;
en doblers no es pot pagar,
el seu valor no té mida.

Per tota la germanat
vos demanam, Sant Antoni,
que els 'llibereu del dimoni,
de malaltia i pecat;
tenguin pau fins a la glori'
per lo bé que s'han portat

ANTÒNIA ADROVER

(Per impossibilitat física no fou possible recitar-la el dia de Sant Antoni, motiu pel qual ara, des d'aquí, la donam a conèixer).

Para aquellos que tienen instinto.



Milestone No 69862-6702: Caja y brazalete de acero inoxidable, cristal curvo de zafiro irrayable, corona a rosca, sumergible hasta 100 metros, incorpora cierre oculto con pulsadores de apertura de alta seguridad, disponible en modelos de señora y caballero.
www.maurice-lacroix.com



Fermin
Joyeros

Porto Cristo - Manacor - Cala Millor

M
MAURICE LACROIX
Switzerland
Tomorrow's Classics

Ha mort Antoni Gomila Jaume

Col·laborador de Bona Pau, Coordinador del Concurs de Conte Curt i
President de la Fundació Pime-Balears

El passat 10 de gener perdé la vida Antoni Gomila Jaume, víctima d'una mort sobtada ocorreguda a la carretera de Manacor quan es dirigia a la feina. Nasqué el 10 de juny de 1940 i tenia 61 anys. El 14 d'octubre de 1972 es casà amb Antònia Garcia Pocoví

Antoni era una persona molt coneguda a Montuïri, a Manacor i Palma on treballava i, especialment, en el món de la petita i mitjana empresa.

Cursà l'educació primària a l'escola de Montuïri amb don Pep Sans i don Pedro Rosselló, entre d'altres mestres. No es conformà amb els estudis adquirits en un temps en què eren poques les persones que tenien l'oportunitat de seguir més enllà del seu poble. Per això, va anar ampliant estudis de forma autodidacta. Una mostra de les ganes d'aprendre i d'auto-superació dia rera dia és l'assistència als cursos que ell creia que li podien donar millor informacions per desenvolupar amb encert la seva activitat i conèixer el món laboral on estava immers

Es titulà en direcció d'empreses cooperatives i com a mediador d'assegurances (corredor d'assegurances), activitat que va exercir fins al darrer moment de la seva vida. Actuà com a professor de l'Escola Superior d'Assegurances de Palma i fou membre de la junta directiva del Col·legi Oficial d'Assegurances.



Durant molt anys ocupà el càrrec de delegat de la joventut a Montuïri i organitzà estades i campaments on enviava al·lots de Montuïri. En aquest temps dirigia l'equip de handbol que jugava a la plaça des toros (no hi havia encara la pista des Dau) i féu un curs per a la titulació que l'habilitava per impartir l'educació física.

Quant a aficions, li encantava llegir el diari –se'ls mirava gairebé tots cada dia– precisament per estar informat i al corrent dels esdeveniments mundials, de

l'Estat espanyol i les Illes Balears. Seguia els esports, especialment el futbol. Caminava sempre que podia. Els qui anàvem amb ell recordam que, a les vuit del vespre a l'hivern i a les nou a l'estiu, el vèiem a la punta de l'avinguda es Dau esperant l'hora d'enfilar els sis quilòmetres dels camins de ses Rotes.

Era, a més, una persona molt xerradora i volia compartir i discutir inquietuds, lectures i temes d'actualitat a l'hora de caminar, de seure a la fresca o al cafè.

Una vida activa

Les seves inquietuds empresarials ja començaren molt prest. Mentre feia el servei militar anava amb la Lambretta a vendre clovelles d'ametlla per a les calefaccions dels hotels de Palma. És una anècdota que demostra el seu esperit emprenedor des de jove.

Fins a la seva decisió de dedicar-se al món de les empreses de serveis, va fer de fariner a ca seva. El gran canvi de feina arribà a finals de la dècada dels 60 quan començà a treballar a un despatx d'advocats a Palma. Després, a la dècada dels 70, aquest despatx d'advocats obrí una oficina a Manacor dedicada a serveis laborals (graduats socials).

Amb els empleats d'aquesta oficina a Manacor, constituïren una nova societat anomenada Cosema (Societat Cooperativa), dedicada als serveis laborals i fiscals, i que es troba a ple funcionament. Fou el punt de partida d'una àmplia activitat dins el terreny de l'assegurança que el portà a fundar, juntament amb la seva esposa Antònia, la Corredoria d'Assegurances Gomila amb la qual tengué una xarxa de col·laboradors a destacats punts de l'illa i que segueixen treballant en la nova direcció.

Últimament, la creació d'una nova empresa de serveis dedicada a la nova economia bullia dins el cap d'Antoni i Antònia. Havia de ser la següent obra que, segurament, restarà definitivament truncada. Parlava amb il·lusió d'aquesta nova funció que estava preparant.

Va fer seva la frase "qui té la informació té el poder", màxima que va guiar la seva vida particular i professio-

Restaurant

Es Molí d'en Perons

Tlf. 971 64 60 99 • Carrer Molinar, 51 • Montuïri

nal. Volia estar preparat per poder oferir, precisament, aquesta informació que recollia diàriament dels diaris, butlletins oficials, revistes especialitzades, llibres (Dale Carnegie i Tom Peters eren dos dels autors preferits) ... Era la millor manera d'estar al corrent a la seva tasca professional i oferir-ne un bon servei.

Pime

Fou president de la Fundació-PIME Balears. Dels seus companys de la Petita i Mitjana Empresa, copiam part del text que escrivien l'endemà de la seva mort:

"Empresari exemplar i imprescindible, líder dins la trajectòria de la PIME, destacà per ser un incansable lluitador que sempre tingué una dedicació exemplar en defensa de les petites i mitjanes empreses. A 1977 fou un dels membres fundadors i exercí el càrrec de Secretari General. Durant tota la seva trajectòria mantingué una vida molt activa dins el moviment associatiu. Així, fou un dels fundadors de la Confederació Pime-Balears, president de l'Associació d'Indústria, president de PIME-Manacor, entre molts d'altres càrrecs que assumí amb tenacitat, responsabilitat i èxit en la seva gestió. Era responsable de la campanya *No les llancis, per solidaritat i Els Reis de vidre*".

Els beneficis econòmics d'aquestes dues campanyes –que afavoreixen la protecció del medi ambient recollint

llaunes i botelles– són destinats a Càritas i Deixalles per tal d'ajudar les persones necessitades.

Com a membre de Pime-Manacor, formà part de la plataforma en favor del que avui és l'hospital comarcal de Manacor.

Conte curt

La gran curolla de Toni, com bé sap **Bona Pau**, era la publicació del llibre del *Concurs de Conte Curt* al qual s'entregà en cos i ànima. Contactes, telefonades, recerca de subvencions, preocupacions per tenir-ho tot a punt, cartes d'agraïment als participants, visites a entitats oficials ... eren gestions que –tot i el temps que li ocupaven– realitzava amb ganes i entusiasme.

El "Conte Curt" –com ell comentava, tot simplificant el seu llarg nom– i l'interès per la cultura a Montuïri esdevien iniciatives que omplien el seu esperit sempre emprenedor i que es resumeixen en aquests paràgrafs que Toni redactà al número de **Bona Pau** de l'edició dels 50 anys:

"Com a coordinador del llibre de Conte Curt San Bartomeu, vull destacar el bon enteniment entre empresa pública i privada que han fet palesa la necessitat de les dues parts per aconseguir bons resultats.

Com a empresari, manifest allò de positiu que ha estat treballar per donar oportunitats a persones amb inquietuds per escriure i, al mateix temps, veure's compensades amb la publicació de les obres guardonades.

Tenc l'obligació de destacar la importància que ha representat per al Concurs el fet de veure a les columnes del diaris *Última Hora* i *Diario de Mallorca*, plomes col·laboradores que han guanyat premis del Concurs de Conte Curt Sant Bartomeu i comprovar la influència que té en el mitjà de comunicació la convocatòria del certamen, fins i tot en premsa especialitzada"

Recordem el meu germà Antoni, amb les dues darreres estrofes del poema que la seva neboda Carina va escriure per a ell i va recitar el dia del funeral:



15 agost 1999: Antoni Gomila amb els guanyadors del VIII Concurs de Conte Curt, tot satisfet, moments després de l'entrega dels premis, dins l'església

El seu amor segueix aquí
i el nostre se l'ha emportat ell.
Algun dia s'uniran de nou.

No volem dir adéu,
doncs provoca fred,
provoca dolor.
Aleshores:

fins sempre, Toni !

EL GERMÀ GABRIEL

Antoni Gomila Jaume, impulsor de la cultura

Qualsevol de les tasques que una persona realitza per als altres fan que aqueixa persona romanguí sempre en les tasques que ha impulsat. Els altres hi trobaran sempre la llum de la seva dedicació. El nostre paísà Antoni Gomila va impulsar una proposta cultural destacada: el *concurs de conte curt*. Amb la brillant idea de promoure la col·laboració entre la iniciativa privada, l'Ajuntament i **Bona Pau**. De tot plegat n'han sortit beneficiats la cultura i el nom del nostre poble. Veus tan assenyalades com la del poeta Pere Joan Martorell o de l'escriptor Miquel A. Vidal entre d'altres guanyadors de premis, han augmentat el prestigi de la seva labor. És per això que també mereix el nostre reconeixement i record.

LLUÍS SERVERA SITJAR

Targeta Compra Fàcil
Du-la sempre amb tu



Fins a 36 mesos



LA FOTO DE MITJAN SEGLE

Veient passar l'aigua

No sempre passa aigua pel torrent, però a l'hivern, després d'unes abundoses pluges, generalment es pot veure-la córrer; i aleshores és agradós contemplar-la i fins i tot divertir-s'hi, com es divertien al costat del pont aquestes dues jovenetes poc temps abans de l'any 1950.

Un no sap si foren captades "in fraganti" o a posta, el cert és que na Margalida Vaquer "Pelosa" sembla que demana a na Catalina Lladó "Reus" si li complau veure aquesta aigua que corr torrent avall.



Records d'infantesa

Pols, bassiots, macs i campanes

Vaig néixer un Dijous Bo, un 15 de novembre de 1945, a les 11 de la nit, damunt la taula del menjador i dins el dormitori tot just entrant a l'esquerra de Cas Porrerenc. Ma mare em deia que vaig pesar cinc quilos i el meu germà em diu que era molt plorador i afectat de mame-lla ferm. Feia pocs mesos de les bombes d'Hiroshima i Nagasaki, em trob sotmès al signe de l'escorpí, signe d'aigües tèrboles, amb regiment dels planetes Mart, déu de la guerra, i Plutó, l'amo de l'infern, i d'ascendent som lleó, dels qui mosseguen, amb el sol donant matadura.

Del Montuiri d'aleshores en tenc la recordança dels carrers polsosos, a l'estiu, dels macs, del toc de vespres, de les buïnes bistials, de l'arri, resignat, del carre-

ter, amb qualche vatualmon, de les mosques sempiternes, i d'un sol que crema el posterol a les pobres llebres, d'uns calçonets curts amb retranques, de qualque set a la camisa, d'algun sanxoborro als genolls, i d'unes avarques i, a l'hivern, un fred d'espant, una humitat catacumbària, sedes a l'orellam, bassiots pel carrer, bregues de bandolina, pedrada va, pedrada ve, i, a l'escola, betcollades, i, en els jocs, alerta que no et fessin la maça i el cullerot. Aquesta potser seria una visió una mica tòpica, però hi ha d'altres imatges més puntuals, úniques, que em ballen pel cap.

Em diuen que de nin no xerrava d'allò més bé. Als cavalls els deia *bilalos*, a la llet *let* i, dins la penombra de la

memòria tenc a ment que anava a cercar la llet a ca na Bou: "Que teniu *let*?" "No és mester dir com la madona i les filles de la casa en feien festa de la meva fonètica a la biorxa. Una altra vegada, jo era molt nin, d'això em recorda bé, a la botiga de can Roca vaig dir a madò Rosa "Caragola": "En Tebbettià det Coi saps que hi xera de marament!" I madò Rosa, amb una sàvia pardaleria, contestà: "Gràcies a Déu de tu, fill meu, que xerres tan bé!"

Vaig aprendre les primeres lletres a ca ses Monges, però a la casa de baix, al costat del convent, al carrer de Palma. Un escabotell de bigarnius, cridaners, move-dissos, bavero blanc, fent oli als bancs. Sor Maria, una santa dona, com un caporal d'infanteria, marcant la pauta amb un punter al cartell de la paret: "A, B, C, D..." o a la taula de multiplicar: "Dos por

dos cuatro, dos por tres seis...!" Callau he dit, cloc!, si no fèiem bonda. L'escola, parets blanques, un color blau escolar que no m'ha abandonat mai, el trespòl, de convent de monja, net, lluent, l'oloreta pròpia dels infants orats i de les escoles de postguerra. Més envant vaig passar a ca ses monges, no sé quin any devia ser: sor Joana, sor Isabel...No record que de nin fes massa malcriadeses. Al contrari, devia ser l'ambient familiar i de l'època que em venia al cor una certa sensació beatífica cada vegada que hi havia ritu de passatge o qualche commemoració: la Primera Comunió, la Confirmació...cara de santet, clenxa feta, el vestit immaculat, amb un devocionari de tapes d'ivori, un vertader luxe de l'època. La processó del Corpus, jo hi feia de Sant Joan o no sé què, aquells carrers des Molinar, de la plaça de ses Tres Creus, la tèringa de gent, els carrers sense asfaltar, macs, la murta trepitjada, aromes homèrics, els cants:

*Perdona a tu pueblo, Señor,
no estés eternamente enojado
perdónale Señor.*

Però hi ha un record especialment cu-

riós i divertit dels pares de mon pare. Un carretet amb una somera, per la carretera de Manacor, davallant pes Coll de sa Grava de cap a sa Rota. El meu padrí, en Tomeu "Porrerenc", ja era ric d'anys i hi veia poc. La padrina "des Pujol", devuit anys més jove que el seu home, viva com una centella, que hauria tallat un cabell a l'aire. Jo, assegudet arrufat darrere el seient dels padrins. "Que te pareix, Tomeu, si passàssem una part de rosari?" "Da-l'hei". "Hala idò. El primer misteri de dolor...Arri, Pastooora, misses serena-des que vas de ronsera... Pare nostro vós qui estau en el Cel, sia santificat el vostro sant nom...Jesús, Tomeu, quines faves que hi haurà enguany, l'amo de Son Collell no se podrà queixar...Santa Maria

Mare de Déu, pregau per nosaltres pecadooooors...Arri te dic, Pastora, redequatre gotes!... Ja t'ho vaig dir, Tomeu, que aquesta somera anava poc lliquera...Ara i en l'hora de nostra mort. Amèn...Joanet ves alerta a no caure des carro, que no mos ne mancària d'altra. Déu mos n'alliber!... El segon misteri de dolor...Jesús, Tomeu, fe't més enllà que m'arribaràs a treure des carro!...Aaaari te dic...No, però de metles, enguany, poques, sort de ses figures colldedama que són mel...Santa Maria Mare de Déu...Resa Joanet, fort, que te senta. Meiem si mos sortiràs heretge!...Pregau per nosaltres pecadors ara i en l'hora de la nostra mort. Amèn".

(Continuarà)

JOAN MIRALLES I MONSERRAT

Hotel Rural Es Figuerol Nou Es Pati de Montuïri

Restaurant

Diligent servei

Amb totes les comoditats

Acurada atenció al client

Servei de noces i banquets

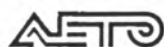
Ctra. Montuïri - Sant Joan, Km. 0'7 • Tel.: 64 67 64 • Montuïri

Ortopèdia MANACOR



**Àngel
Ascaso
García**

**TÈCNIC
ORTOPÈDIC**



Plaça Rector Rubí, 3
Tlf. 971 552 614
Fax 971 462036
07500 Manacor

Area de servei Ses Jardines

Estació de Servei

Mini-Market • Rentat de cotxes

Bar Restaurant

Berenars • Cuina casolana

Carr. Palma-Manacor Km. 29'3 • Tlf. 971 64 61 46 • Montuïri

Rafel Alcover, porter del Montuïri

Als 17 anys ja va debutar amb el primer equip del Montuïri

Fa molts d'anys que en Rafel Alcover Amengual és el porter del Montuïri. De molt petit va començar en Es Dau a jugar a futbol en un temps en què el seu preparador era Joan Bauçà. Més endavant es va muntar un torneig de futbol escolar, el promotor del qual era Gabriel Gomila i els partits ja es varen jugar en Es Revolt. Per cert que en el número de Bona Pau de gener passat sortia la foto a la pàgina 63 on es des- tria en Rafel com a porter d'aquell equip. Es pot dir que aquell any fou l'es- trenna de Rafel com a porter d'una mane- ra que podríem qualificar d'oficial, en- cara que dins el futbol base. D'ell podrí- em afegir que aquesta temporada, el passat desembre, fou el porter titular de la selecció balear que va jugar un partit contra la de Calunya, a la que guanya- ren, i un altre contra la basca, en la que foren derrotats. Això ens indica que en Rafel és considerat un dels millors por- ters de la nostra regió de tercera cate- goria nacional.

- A quines categories has jugat?

- Diria que a totes: benjamí, aleví, in- fantil, cadet, juvenil i essent encara d'a- questa categoria vaig debutar amb el pri- mer equip del Montuïri a la lligueta d'as- cens a preferent. Més endavant i essent entrenador Llorenç Amengual, vaig par- ticipar a la lligueta d'ascens a tercera na- cional; i vàrem ascendir.



- Quants d'anys tenies aleshores?

- En tenia 17.

- No sempre has jugat amb el Montuïri.

- No. Després d'haver jugat dos anys a Montuïri a tercera nacional, per cert que férem tercers i jugàrem la lligueta d'as- cens a 2ªB, l'any següent vaig fitxar pel Balears, amb qui també vaig jugar una lligueta. Després vaig tornar a Montuïri. Posteriorment me'n vaig anar dos anys a Manacor amb el qual també vaig jugar dues lliguetes d'ascens a 2ªB. I aquesta

temporada he retornat a Montuïri. I ara, darrerament, vaig participar amb l'equip representatiu de Balears de seleccions regionals.

- Pel que ens contes, des de nin sem- pre has jugat de porter. Per què?

- Perquè quan era petit estava molt grasset. Hem vaig oferir voluntari per- què d'aquesta manera no havia de córrer molt.

Riu quan ho conta, però es reafirma amb el que ha expressat.

- En aquests moments, quan ja s'ha començat la segona volta de la lliga, quina és la perspectiva que tens del Montuïri?

- Ara el Montuïri està a "tope". Des que hem canviat d'entrenador, amb en Gaspar Sastre i amb el preparador físic, que és en Llorenç Vallespir, estam molt animats i ben preparats físicament; tant que l'equip té molt de coratge i poc a poc anam pujant posicions i esperam quedar en mig de la taula classificatòria.

- Al teu parer, quins són els rivals amb més possibilitats de guanyar aquesta lliga?

- El Constància, com equip més seriós i amb un bon entrenador; el Ferriolenc i el Santa Eulàlia, aquest, sobretot, per la seva veterania i amb jugadors de la Península.

- Confies jugar més temps?

- Sí. Sols tenc 26 anys. M'agrada molt jugar i esper continuar jugant amb el Montuïri, amb els meus amics, passar gust i mantenir l'equip a tercera nacio- nal.

- Prepara algun equip de futbol base?

- M'agradaria. Ho he fet un parell d'anys i he gaudit molt, perquè m'agra- da. En un principi eren nins petits, però la darrera vegada eren Cadets que ja tenien 14 anys.

- D'entre ells, alguns han destacat?

- Sí. Record en Cristòfol Andreu, en Guillem Nicolau i altres que ara ja ju- guen amb nosaltres. Vaig passar molt de gust.

O. ARBONA

BIP BIP **Super Montuïri**
supermercados Extens assortit
Gran varietat de productes d'alimentació

**Peix congelat • Carnisseria • Xarcuteria
Panaderia • Fruita i verdura • Begudes • Neteja**

I TOTA LA NOVA GAMMA DE "LEADER PRICE"

Av/ Es Dau, s/n

Tlf. 971 64 67 60

Montuïri

La millora del Montuïri és evident

El passat gener no es va perdre cap partit: 3 victòries i un empat

Els aficionats de Montuïri a mesura que transcorr el temps se senten de cada diumenge més satisfets, ja que veuen que l'equip de 3ª divisió va millorant. La mà del nou entrenador i l'eficient preparació física dels jugadors fan que en Es Revolt i fins i tot fora, es guanyin més partits.

FUTBOL

3ª Divisió nacional

Montuïri, 1 - Sta. Eulàlia, 1

El Montuïri va estar punt de guanyar un partit que per mèrits s'ho mereixia, en el qual va oferir una de les millors exhibicions en aquesta lliga. Els dos gols s'aconseguien de penal: el del Montuïri, a mitjan primera part i els dels visitants, quan sols mancaven 5 minuts per acabar del partit.

Montuïri, 1 - Sta. Ponça, 0

Una falta màxima transformada per Pep Mateu a la meitat de la segona part va donar la victòria a un Montuïri al qual se li veu una millorança a mesura que corr el temps. En aquest partit excel·lí el porter Alcover en un encontre jugat amb noblesa.

Felanitx, 2 - Montuïri, 3

Merescudament guanyà el Montuïri un partit en el què sempre veié la victòria assegurada, el qual, en tot moment, es va desenvolupar com a vencedor. Dos gols de Canyelles i un de Nico, per dos, i gràcies, dels locals, marcaren la diferència.

Montuïri, 3 - Alaïor, 0

Partit molt competitiu amb un resultat incert fins al gran gol de Tomeu Verger en el minut 72. El primer l'havia aconseguit Gomila als inicis de l'encontre i ja a les acaballes, Nico marcava el darrer.

2ª Categoria regional

Porciúncula, 5 - Montuïri, 3

Montuïri, 2 - Felanitx, 0

Montuïri, 2 - Alcúdia, 2

Sa Vileta, 3 - Montuïri, 0

Juvenils

Es Pla, 1 - Espanya, 3

At. La Unió, 2 - Es Pla, 0

Es Pla, 3 - Son Sardina, 0

Cadets

Es Pla, 6 - Coll den Rabassa, 0

Infantils

Es Pla, 8 - Verge de Lluc, 0



Equip de bàsquet Lapis Montuïri de 1ª Autònoma femení

Alevins

Es Pla, 6 - Sta. Mònica, 1

Calvià, 0 - Es Pla, 0

Rafal Nou, 0 - Es Pla, 7

Benjamins F8

Andratx, 3 - Es Pla, 2

Es Pla, 5 - At. Arenal, 1

Es Pla, 0 - Artà, 6

Benjamins F7

Cala Millor, 3 - Montuïri, 1

Montuïri, 3 - Escolar, 3

BASQUET

1ª autonòmica femení

Manacor, 34 - Lapis Montuïri, 50

Sa Pobla, 48 - Lapis Montuïri, 33

Lapis Montuïri, 33 - Sta. Mònica, 32

Infantil femení

Montuïri Manera, 51 - U Moll, 58

Joan Capó, 43 - Montuïri, 31

Mini femení

Montuïri Verger, 41 - J. Mariana, 19



Seguridad y Limpiezas, S.A.

Gremio de Albañiles, 14

Tlfs. 29 50 92 - 29 50 66 - 20 63 11
Pol. Son Castelló 07009 Palma de Mallorca

Situació econòmica de la Parròquia

Ens havíem proposat publicar el resum econòmic de la parròquia de l'any passat, però per diversos problemes en contra de la nostra voluntat ens ha estat impossible. Ens ha estat impossible sobre tot d'una manera ben feta i detallada. Pregam que ens perdoneu, esperem i desitjam presentar-lo el pròxim mes.

Missa amb nins

La missa amb nins del mes de febrer la tndrem el dia diumenge dia 24. Convidam als pares i mares dels infants que han de fer la primera comunió a la participació d'aquest sacrament. També convidam els nins de l'esplai i als que ja han fet la comunió.

Quaresma

El proper dia 13 comença la Quaresma amb la imposició de la cendra



Barana d'accés a l'església des del carrer de Jaume II

El projecte consisteix en adequar una barana per a persones majors a l'escala que enllaça el carrer de Jaume II amb l'esplanada de l'església. Degut a l'existència de propietats confrontants, la barana s'haurà de col·locar en mig, a l'eix de l'escala, i així es deixarà aproximadament 1'40 m. per costat. El disseny de la barana serà molt senzill, d'acer continu pel passamans amb cantells lleugerament arrodonits i fixats a terra.



Molts de nins acompanyaren els Reis Màgics a l'església mentre esperaven els regals

que tindrà lloc a la parròquia a les 20h. La Quaresma és un moment molt apropiat per dedicar més temps a la reflexió i a la pregària personal. També durant la Quaresma farem formació permanent a

la rectoria perquè ens ajudi no sols a una millor vivència de la fe, sinó també a ampliar els nostres coneixements. Ja indicarem en el seu moment el dia i l'hora com també el tema elegit.

Paraules de dolor des de l'Argentina

Aprofitam per compartir amb tots els lectors de Bona Pau una carta d'un amic i company sacerdot que fa uns anys treballava a l'arxiprestat del pla i que actualment treballa a Argentina per la seva duresa i el seu compromís a favor dels "no ningú", és a dir, de tots aquells que pocs escolten i defensen.

Estimat Miquel:

T'enviï aquesta carta des de Bons Aires, concretament des del Barri "22 de Enero" que tu be coneixes. Imagin que segueixes, per mitjà de la premsa i la televisió, els aconteixements que passen a la teva estimada Argentina. Es un deure de germà mantenir-te informat ja que imagin que tu sofreixes de veure com a poc a poc s'han anat esmicolant els plans de prosperitat i millora del barri de xaboles "22 de Enero" que tu vares veure néixer i créixer.

Ahir, 31 de gener, cap a les 15'00 ens trobàvem compartint la vida a la plaça del barri "Madres de Plaza de Mayo", Drets Humans, alguns religiosos/es, la comunitat MSSCC del Noviciat "Pau Noguera", les monges

Josefines i Salesianes, Laics MMSSCC i unes 500 o 600 persones del barri "22 de Enero". Supòs que tots estau informats, pel correu electrònic que envià el P. Daniel que les comunitats incertes en el barri fa més de 15 dies que estam esperant i resistint per poder cultivar i habitar un terreny que pertany al Govern del Gran Buenos Aires, situat a una illota de la comunitat del Noviciat. L'intent era ocupar pacíficament i dialogant amb les autoritats aquestes terres ja que els pobres les necessitaven per sobre viure. Es delimità el terreny ocupant-lo amb "carpes" fetes de branques, amb plàstics i amb qualsevol cosa que a Mallorca haguéssim tirat a les escombraries.

Al mig de la plaça onejava la bandera Argentina i sobre una taula la Mare de Déu dels sense terra. I mentre cantaven: "Cuando el pobre crea en el pobre ya podremos cantar libertad. Cuando el pobre crea en el pobre construiremos la fraternidad". Mentre cantaven i resaven al Déu provident entraren un malafí de policies de Buenos Aires...

Fraternament Pere Riera msscc.

Noces d'argent

10 Febrer 1977

Pau Rossinyol Moll "Salat" amb
Antònia Garcia Garau "Mosson"

Temps passat

10 anys enrere

Febrer de 1992

El cossiers, a l'Expo'92

Dia 21 de febrer per separat es varen reunir el Consistori i els cossiers; i aquests, per majoria, acordaren contestar afirmativament a la pregunta per actuar a l'Expo, a Sevilla, el següent 4 de juliol. El Consistori també donà el vist i plau.

25 anys enrere

Febrer de 1977

Carnaval extraordinari

Ja en democràcia, les festes dels darrers dies de 1977 a Montuïri foren extraordinàries. A l'Obra Cultural el Dijous llarder es va projectar una pel·lícula; el divendres, cançons; el dissabte, foguerons a la Plaça Vella i a la de les Tres Creus i també festers, disfresses, passacarrers per la banda de música. El diumenge, concert a plaça, lluita de serpentes, confeti, més disfresses, teatre, i encara el dimarts, torrada a l'Escola..

50 anys enrere

Febrer de 1952

Nou Ajuntament

Dia 3 de febrer de 1952, després de la corresponent renovació va prendre possessió el nou Ajuntament, el qual va romandre així constituït: Batle, Gabriel Jordà Mateu; 1r tinent de batle, Joan Miralles Riera; 2n tinent de batle, Gaspar Oliver Barceló; i els regidors següents: Rafel Bauzá Socias, Miquel Mayol Veny, Josep Sanz Perelló, Gabriel Mayol Mayol, Jordi Aloy Garau, Bartomeu Rossinyol Cerdà i Miquel Clar Sastre.

Nou director de la banda

Dia 13 de febrer d'aquest any, va agafar el càrrec de director de la Banda de Música, Bartomeu Sampol.

100 anys enrere

Febrer de 1902

Gestions per a un escorxador

Com que a la vila no disposava d'un escorxador municipal, a la sessió de dia 19 de febrer de 1902 el Consistori va acordar construir-ne un darrera la casa de la vila, en el corral; i la carnisseria en el local que era l'escola de nines.

Demografia

Gener de 2002

Defuncions

Dia 4.- Bartomeu Munar Gomila "Riera", fadrí de 54 anys.

Dia 10.- Petra Fiol Ferrando "Pínera", casada de 76 anys.

Dia 11.- Antoni Gomila Jaume "Canet", casat de 61 anys.

Dia 22.- Maria Arbona Roca "Ferreira", fadrina de 85 anys.

Pluviometria

Gener de 2002

Dia	2	1'3 litres m ²		
"	4	65'1	"	"
"	8	1'3	"	"
"	10	14'3	"	"
"	11	0'5	"	"
"	13	2'4	"	"
"	15	6'9	"	"
"	16	1'0	"	"
Total		92'8	"	"

Cuinar en casa

Llom amb "beicon"

Ingredients

Llom, "beicon", sal, pebre bo i conyac.

Elaboració

Posar sal i pebre bo al llom, enrevoltar de "beicon", posar oli dins la rostidora i una tasetta de conyac.

Surt com a "fiambre".

JOANA RAMONELL "MIANES"

Noces d'or

14 Febrer 1952

Joan Gomila Arbona "Pelós" amb
Joana Aina Moll Martorell "Matarina".

23 Febrer 1952

Jaume Nicolau Miralles "Volland" amb Catalina Mulet Mayol "Matxona"

Apotecaries

10 febrer Vilafranca | 24 gener Montuïri

17 " Ariany | 3 març Petra

Glosa

Els contes de l'euro

Amb bon gust vos ho diré,
tot lo que puc recordar,
com jo, sé que molts n'hi ha
que temen amb so cobrar.

M'enviaren a comprar
i es canvi em varen tornar
de cent euros de paper;
ja ho vaig dir jo: "no està bé".

Per no saber-ho contar,
ho veureu que em va passar,
vaig callar i me'n vaig 'fluixar
per no fer un mal paper.

A s'edat que tenc, ja està bé
lo que hagut d'estudiar,
per lo que em vulgueu manar,
de jo, vos podeu fiar,
vaig tranquil, perquè ja en sé.

AMADOR FONT

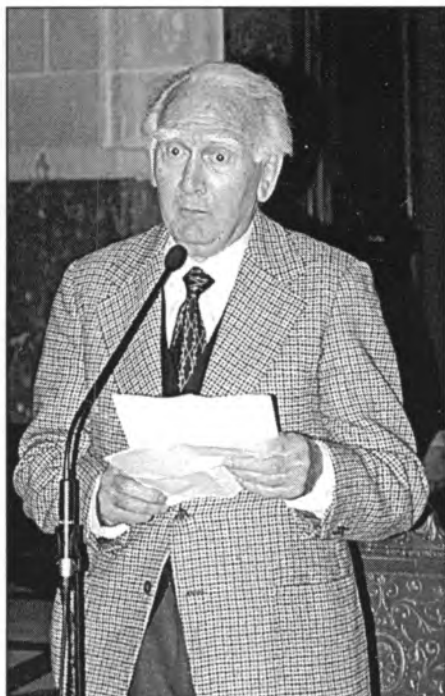


VERGER

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

Ctra. Montuïri a Porreres, Km.1 • Tel. 971 646 695 • Fax 971 161 503

MONTUÏRI



Bernat Martorell i Nicolau

El fundador en el seu parlament i amb un semblant un poc emocionat, digué de **Bona Pau** que "va néixer setmesina, rueca, dèbil i petita... però ha crescut i actualment ha posat molta esponera".



Pere Orpí i Ferrer

Va comparar **Bona Pau** "a una somereta carregada que si no troba camí pla li costa pena pujar per amunt, però a tirades arriba a dalt". Els seus escrits, en el seu temps, enaltiren aquesta revista.



Onofre Torres Ramis

Després de retre alabances a **Bona Pau** com a mitjà de comunicació entre Església i feligresia, afegí que també li va servir per aprendre a redactar l'article que cada mes havia d'inserir a la revista.



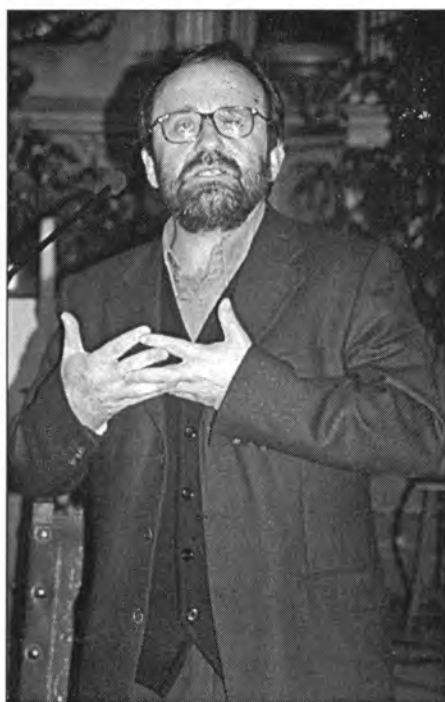
Gabriel Matas Alcover

El nostre Batle exposà que "**Bona Pau** s'introdueix periòdicament a les nostres cases, ha entrat a formar part de les nostres vides amb un funció difusora de la nostra manera de sentir les vivències de Montuïri".



Pere Sampol Mas

El Vicepresident del Govern, montuïrer, posà de relleu que "**Bona Pau** no sols ve difonent els fets de cada dia durant aquests 50 anys, sinó que també reproduïx documents històrics de molts d'anys enrere".



Joan Melià i Garí

El Director General de Política Lingüística del Govern després d'exposar la importància de la Premsa Forana recalçà que **Bona Pau**, com les altres revistes, ens informa del que passa en la nostra llengua.